

Endre Jakobsen Nyeng

NTNUs to fronter

En kvalitativ studie av rivaliseringen mellom
Dragvoll og Gløshaugen

Masteroppgave i sosiologi, Lektorutdanning i samfunnsfag

Veileder: Mariann Villa

Juni 2023

Endre Jakobsen Nyeng

NTNUs to fronter

En kvalitativ studie av rivaliseringen mellom Dragvoll
og Gløshaugen

Masteroppgave i sosiologi, Lektorutdanning i samfunnsfag
Veileder: Mariann Villa
Juni 2023

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Fakultet for samfunns- og utdanningsvitenskap
Institutt for sosiologi og statsvitenskap

Kunnskap for en bedre verden

Sammendrag

I denne kvalitative masteroppgaven undersøker jeg hvordan forholdet og rivaliseringen mellom NTNUs to største campuser, Dragvoll og Gløshaugen er, hvordan den blir opplevd av studentene, men viktigst, hva de ulike årsakene til rivaliseringen er. Hovedfokuset har ligget på bakenforliggende årsaker, men under og etter gjennomføring av de åtte kvalitative dybdeintervjuene ble også kjennetegn ved rivaliseringen samt hvordan studentene kan bli påvirket av den, av interesse. Datamaterialet består av åtte dybdeintervjuer, hvor det er like mange informanter som studerer ved Dragvoll og Gløshaugen.

Oppgaven presenterer gjennom analysen flere mulige årsaksfaktorer til at rivaliseringen og forholdet mellom disse to campusene er slik som det er. Et viktig funn som samtlige informanter kunne stille seg bak var at det er dannet et makthierarki blant studentene på disse to universitetsområdene, hvor Gløshaugen har funnet sin plass på toppen, mens Dragvoll i dette hierarkiet blir sett på som annenrangs. Dette hierarkiet ligger i bunn da andre årsaker for rivalisering kommer frem. Det vektlegges blant annet graden av «muligheter» studiene gir i etterkant av studietiden. Studier på Gløshaugen gir på papiret større muligheter for jobb og god lønn enn det studier på Dragvoll gjør. Gløshaugen har også, gjennom det informantene ytrer, en tendens til å heve seg over Dragvoll blant annet gjennom å hevde at det de gjør er vanskeligere og at det er mer arbeidsomt. Uvitenhet rundt hva som skjer på motsatt campus, og en ditto sterk dannelse av fellesskapsfølelse med de du studerer sammen med trekkes også frem som årsaker til at rivaliseringen har fått grobunn, og opprettholdes.

Oppgavens diskusjonskapittel tilbyr noen nye vinklinger, som forsøksvis skal nyansere funnene fra analysen noe. Her blir analysen diskutert, og det noe svart/hvitt bilde som analysen maler, blir utfordret. Det diskuteres blant annet om interne splittelser og rivaliseringer internt på de ulike campusene. Diskusjonen vier også et delkapittel til den kommende campussammenslåingen, og hvordan denne utviklingen eventuelt kan påvirke den nåværende relasjonen og rivaliseringen som finnes mellom Dragvoll og Gløshaugen. Gjennom oppgaven er kollektiv bevissthet, stigmatisering, og symbolske og sosiale grenser sentrale teoretiske perspektiver som fungerer som støtte da man skal forstå å gi mening til dataen.

Abstract

In this qualitative master's thesis, I examine what the relationship and rivalry between NTNU's two largest campuses, Dragvoll and Gløshaugen, is like, how it is experienced by the students, but most importantly, what the various reasons for the rivalry are. The main focus has been on underlying causes, but during and after carrying out the eight qualitative in-depth interviews, characteristics of the rivalry and how the students can be influenced by it also became of interest. The data material consists of eight in-depth interviews, where there are an equal number of informants who study at Dragvoll and Gløshaugen.

Through the analysis, the thesis presents several possible causal factors for the rivalry and the relationship between these two campuses. An important finding that all informants could support was that a power hierarchy has formed among the students on these two university campuses, where Gløshaugen has found its place at the top, while Dragvoll is seen as second-rate in this hierarchy. This hierarchy is a foundation as other reasons for rivalry emerge. Emphasis is placed, among other things, on the degree of "opportunities" the studies provide after the study period. On paper, studies at Gløshaugen offer greater opportunities for work and a good salary than studies at Dragvoll do. Gløshaugen also, through what the informants says, tends to rise above Dragvoll, among other things by claiming that what they do is more difficult and that it is more work. Ignorance of what is happening on the opposite campus, and a similarly strong sense of community with those you study with are also cited as reasons why the rivalry has gained ground and is maintained.

The paper's discussion chapter offers some new angles, which should tentatively nuance the findings from the analysis somewhat. Here the analysis is discussed, and the somewhat black/white picture that the analysis paints is challenged. Among other things, internal divisions and rivalries on the various campuses are discussed. The discussion also devotes a sub-chapter to the upcoming campus merger, and how this development may possibly affect the current relationship and rivalry that exists between Dragvoll and Gløshaugen. Throughout the thesis, collective consciousness, stigmatization, and symbolic and social boundaries are central theoretical perspectives that function as support as one must understand how to give meaning to the data.

Forord

Etter et arbeid som dette er det mange som fortjener litt oppmerksomhet. Først og fremst vil jeg takke alle informantene som stilte opp til intervju. Dere alle kom med unike bidrag i form av opplevelser, erfaringer og annen kunnskap som denne oppgaven har vært helt avhengig av. Det at dere tok dere tid til å prate med meg, snakke i fortrolighet, og gi meg dyp og viktig innsikt i dette temaet er jeg utrolig takknemlig for. Det føles ut som en stor tillitserklæring, så for det vil jeg si, tusen takk!

Jeg vil også takke alle de flotte menneskene jeg har rundt meg. Innenfor dette tenker jeg på min familie, som alltid har stilt opp for meg, også under denne perioden. Jeg vil takke mine gode venner, både på og utenfor studiet. Det å få motiverende ord, eller bare rett og slett kunne snakke om helt andre ting har vært veldig viktig og befriende i en lang arbeidsprosess. Basespilling med «lektorlads» vil for alltid stå igjen som et godt minne. Sist, men på ingen måte minst vil jeg takke Anna. Min nærmeste støttespiller som det alltid er fint å snakke med, og som jeg mer enn med noen andre kan åpne meg opp for om stress og bekymringer, tusen takk!

Også en berettiget og naturlig takk til min veileder, Mariann Villa. Jeg vil takke for et godt samarbeid gjennom denne arbeidsprosessen. Du har vært tilgjengelig for spørsmål og kommet med gode og fornuftige tips som har vært hjelpsomme, tusen takk!

Endre Jakobsen Nyeng

Trondheim

Juni 2023

Innhold

Innledning	1
Problemstilling og underproblemstillinger	1
Aktualisering	3
Videre gang i oppgaven.....	6
Teori	7
Kollektiv bevissthet.....	7
Symbolsk interaksjonisme.....	8
Stigmatisering.....	9
Symbolske og sosiale grenser.....	10
Metode	12
Kvalitativ forskningsmetode – Hvorfor?.....	12
Utvalg og rekruttering / Innsamling av data.....	13
Utforming av intervjuguiden / Gjennomføring av intervjuene.....	14
Bearbeiding av data.....	15
Gyldighet, pålitelighet, generalisering og forskerrollen.....	17
Informantene	19
Analyse	20
Stereotyper	20
Hvor skjer det og hvordan kommer det til syne?.....	22
Uvitenheten	24
Fellesskap	25
Faglige kollisjoner.....	27
Mulighetene som skaper stigmatisering	29
Gløshaugen forsvarer sin posisjon.....	31
Historisk bakteppe.....	34
Hierarkiet.....	36
Dragvoll tuller selv / Går i forsvarsmodus	38
Diskusjon	42
Interne forskjeller	42
Overdreven selvstigmatisering?	44
Sammenslåingen.....	45
Andre forskjeller.....	47
Konklusjon	49
Videre forskning.....	51
Bibliografi	52

Vedlegg	55
Intervjuguide	55
Informasjonsskriv	57

Innledning

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet (NTNU) er Norges største utdanningssted målt i antall studenter. Tall fra 2021 viste at NTNU har 43 693 studenter tilhørende sine studieprogrammer. Dette er omtrent 17 000 studenter mer enn andreplassen som er universitetet i Oslo (Statistisk sentralbyrå , 2021). NTNU holder først og fremst til i Trondheim, men har også campuser i Gjøvik og Ålesund. Per 2023 har NTNU Trondheim aktivitet på campus Elgseter, Kalvskinnet, Lerkendal-Valgrinda, Moholt, Olavskvartalet, Solsiden, Tunga, Øya, Dragvoll og Gløshaugen. I tillegg til dette, en del mindre utdanningsplasser rundt omkring i byen (NTNU, 2023).

De to sistnevnte campusene, Dragvoll og Gløshaugen er NTNUs to klart største campuser med 13 800 studenter på Gløshaugen og 8 300 studenter på Dragvoll i 2017 (Trøndelag fylkeskommune, 2018). Det er også svært ulike studieprogram som tilbys på disse to campusene. Gløshaugen er NTNUs største campus for naturvitenskapelige fag, mens på Dragvoll er samfunnet i fokus. Her tilbys først og fremst samfunnsvitenskapelige fag og humaniora (NTNU, 2023). Størrelsen til disse campusene tatt i betraktning, samt de store ulikhetene i fagdisipliner får disse to campusene til å fremstå som to ytterpunkter av hva NTNU er, og hva universitetet prøver å skape av kunnskap. Med et slikt utgangspunkt, hvilke holdninger og oppfatninger vil skapes på tvers blant studentene ved campusene?

Problemstilling og underproblemstillinger

Jeg har vært student ved NTNU i fem år, og jeg har gjennom denne tiden fått kjenne på at det finnes meninger, stereotypier og fordommer tilknyttet studiested. Alle disse punktene kan indikere at det finnes en rivalisering mellom NTNUs studiesteder. Jeg har vært student i all hovedsak ved Dragvoll, da jeg har fått min kompetanse innenfor samfunnsfag og senere spissing innen sosiologi ved denne campusen. Som lektorstudent har jeg også tilbrakt en god del tid ved campus Kalvskinnet, da alt av pedagogikk og didaktikkundervisning har blitt holdt ved den campusen. Det som er interessant er at jeg har aldri opplevd å få høre noen negative ting rundt Kalvskinnet. Negative uttalelser kommer heller i retning av Dragvoll, og folk har mer på hjertet rundt denne campusen, enn det de har i retning av for eksempel Kalvskinnet. Synspunkter kommer i all hovedsak fra studenter ved Gløshaugen. Som NTNUs to største

campuser, med stor ulikhet i faglig innhold, er det ofte mye å si om den andre parten. På bakgrunn av dette blir min hovedproblemstilling for dette arbeidet:

Hva er årsaken til rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen?

Masteroppgaven utforsker dette gjennom åtte kvalitative dybdeintervjuer. En nøyere redegjørelse av fremgangsmåte og valg av metode vil komme frem i metodekapittelet. Det kan likevel nevnes allerede nå at informantene ble stilt en rekke åpne og varierte spørsmål som skulle gi et godt innblikk i fenomenet. Det ble stilt spørsmål som indikerte andre ting enn kun hva som var årsakene for en rivalisering mellom campusene. På bakgrunn av de varierte svarene jeg fikk på de spørsmålene jeg stilte har jeg også formulert to underproblemstillinger som også er interessante aspekter rundt rivaliseringen man ser mellom Dragvoll og Gløshaugen:

UP1: Hvordan kommer rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen til uttrykk?

UP2: Hvilke konsekvenser har rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen for studentene ved NTNU?

Som lektorstudent er det et krav at denne masteroppgaven skal være profesjonsrelevant. Det er valgfritt om oppgaven skal være disiplinlig eller fagdidaktisk rettet. Gjennom valget av forskningstema og valgt teori som skal brukes for å analysere og diskutere funnene, er denne oppgaven i all hovedsak disiplinlig. Det er en sosiologisk fokusert masteroppgave. Det er likevel til tross for mangelen på fagdidaktisk og pedagogisk teori, mulig å argumentere for at dette temaet er av interesse for meg som senere ønsker å jobbe innenfor skolen. Oppgaven handler om konflikt og rivalisering internt i utdanningsinstitusjoner, og er noe som kan være veldig aktuelt i en fremtidig yrkessammenheng. Som analysen vil vise, kan noe av de fordommene og rivaliseringen som finnes mellom Dragvoll og Gløshaugen, spores tilbake til før studietiden startet. Man tar med seg noen oppfatninger fra tidligere skolegang som også er med på å forme hvordan du tenker som student ved NTNU. Dette kan være oppfatninger om blant annet hvilke fag det er mest prestisje å være god i, og hvilke fag som ikke måler smarthet på samme måte som andre fag. Dette skal utdypes i oppgavens analysekapittel.

Aktualisering

Det har så lenge jeg har studert ved NTNU vært snakk om en campussammenslåing mellom Dragvoll og Gløshaugen, samt av andre studiesteder ved NTNU Trondheim. Det er likevel mye logistikk og økonomi som skal på plass før en slik sammenslåing i realiteten vil kunne gjennomføres. Gitt at disse forutsetningene er på plass er målet å begynne utbyggingen i 2024, og avslutte arbeidet i 2028 (NTNU, 2022). NTNU vedtok ved styremøtet 6. mars 2023 at prosjektet rundt campussammenslåingen fortsetter som planlagt. Vedtaket ble vedtatt med henholdsvis åtte stemmer for sammenslåing, og tre stemmer imot sammenslåing (NTNU, 2023). NTNU selv argumenterer for at en sammenslåing av de ulike campusene vil gi økt mulighet for tverrfaglighet, samarbeid og kunnskapsformidling (NTNU, 2022). Økte faglige muligheter og økte muligheter for samarbeid er det isolert sett vanskelig å argumentere imot at er hensiktsmessig for NTNU, det er likevel andre faktorer som ikke nevnes på NTNUs sider om campussammenslåing. Hvordan vil det i praksis fungere for ulike studiegrupper som er vant til å være adskilt, og som gjennom mine erfaringer kan ha fordommer og ulike holdninger til hverandre? Kan en sammenslåing være med på å redusere disse, eller vil økt nærhet i realiteten bare være å helle mer bensin på bålet?

I 2016 skrev Cecilie Dahl Reitan en masteroppgave ved institutt for språk og litteratur, NTNU Trondheim, med navn *Synlige og usynlige identiteter ved NTNU*. Oppgaven var en analyse av faglige identiteter på Dragvoll og Gløshaugen, på bakgrunn av det semiotiske landskapet på de respektive campusene. Et semiotisk landskap defineres av tekst, symboler, tegninger og bilder (Svendsen, 2022). Reitan oppsøkte campusene og samlet inn data på begge stedene gjennom graffiti, plakater, tekster, uttrykk, skriblinger på lesesalplasser og toalettåser, samt utsmykking og kunst som er hengt opp på Dragvoll og Gløshaugen (Normannsen, 2016). Reitan fant at Gløshaugen utgjør synlige kollektive identiteter, mens Dragvoll utgjør de usynlige kollektive identitetene. Det at Gløshaugen viser tydeligere synlig kollektiv identitet enn Dragvoll kommer frem gjennom at NTNU utad har en teknisk og naturvitenskapelig hovedprofil (Reitan, 2016, s. 133). Videre finner Reitan at Gløshaugens identitet er den som frontes utad som hele NTNUs identitet. Prestisjestudier med høye opptakskrav og gode muligheter senere ute i arbeidslivet er forbundet med Gløshaugen, og Dragvoll blir også her fremstilt som annenrangs (Reitan, 2016, s. 133). Reitans oppgave nærmer seg syv år gammel, og hennes fremgangsmåte for datainnsamling samt forskningsspørsmål avviker noe fra mine i dette arbeidet. Hennes oppgave er altså ikke helt fersk, men syv år er ikke særlig mye, dermed er Reitans oppgave et godt

eksempel på hvordan de to campusenes rivalisering kommer til uttrykk, og av stor interesse for meg og min masteroppgave.

I forbindelse med den varslede campussammenslåingen, er det flere som forsker på dette feltet. Camilla Sanna er stipendiat ved Institutt for pedagogikk og livslang læring, og tar sin doktorgrad gjennom et prosjekt som heter Framtidas campus. Universitetsavisa intervjuet i denne forbindelse Sanna om hennes prosjekt. Sanna har gjennomført 24 intervjuer med studenter fra Dragvoll og Gløshaugen. Her har hun funnet ut at det er en skepsis rundt campussammenslåing. Studentene er bekymret for om det blir nok plass, og om det er bærekraftig å gjennomføre et slikt prosjekt. Det er dessuten en skepsis til om en sammenslåing vil være med på å knytte de ulike studiegruppene nærmere sammen. Sanna finner at det er veldig sterke identiteter knyttet til det å studere på enten Dragvoll eller Gløshaugen, og hevder at disse ikke nødvendigvis kommer til å forsvinne, bare fordi man samler alle sammen under samme tak. Studenter ved Gløshaugen føler seg dessuten svært prioriterte sammenlignet med studenter på Dragvoll. Dette kommer blant annet frem gjennom større økonomiske midler, som blant annet blir svært tydelig gjennom linjeforeningene på de respektive campusene (Hanger, 2022). Sannas doktorgrad er ikke enda fullført, så de endelige funnene vil la vente på seg, men det er likevel aspekter ved det foreløpige arbeidet som peker i samme retning som funn fra min egen oppgave.

Februar 2023 ble det publisert en artikkel i studentavisa Under Dusken som møter en Dragvollstudent med tvil. Tvil til sitt eget studie, filmvitenskap. Tvil til mulighetene dette studie vil gi han. Det utdannes langt flere filmvitere hvert år enn det det er norske filmer på kino. Denne studenten har på bakgrunn av dette fått et anstrengt forhold til Gløshaugen (Isdal, 2023). Studenten liker ikke Gløshaugen, føler seg ikke hjemme der, og skildrer et skille mellom seg selv som dragvolling, og de som gløsingene. Etter endt studie har han ingen jobb, mens gløsingene sitter med jobben i lomma i god tid før studiet i det hele tatt er ferdig. Studenten reflekterer rundt om det er sjalusi som er årsaken til denne misnøyen mot sin nabo på Gløshaugen (Isdal, 2023). Dragvoll har på sin side kun en dag i året som skal fortelle dem om deres fremtidsmuligheter på den årlige karrieredagen. Selv på en slik dag er det flere av studentene som opplever at dagen ikke treffer dem. Det var i denne omgang mediestudenter som uttalte seg om at denne dagen ikke føltes relevant ut for dem, og at de ikke ble noe særlig klokere om sin fremtidige karriere, på karrieredagen (Stokland, 2023). Det disse artiklene får frem er blant annet den usikkerheten mange studenter på Dragvoll føler når det er snakk om deres fremtid etter studiene. I denne sammenhengen er det interessant å se om denne

usikkerheten rundt yrkesmuligheter kan spille inn på fordommer og den rivaliseringen som eksisterer mellom Dragvoll og Gløshaugen.

Den tiden vi lever i nå har gitt muligheter til å uttrykke seg digitalt, hvor man kan nå ut til mange mennesker med meningene sine. Det er mye humor i dette, men det florerer med videoklipp på blant annet Tik Tok hvor det spilles på humor som går på bekostning av Dragvoll og Gløshaugen. Disse spiller gjerne på fordommer som finnes om de ulike studiestedene. Det finnes videoer som spiller på at dragvollinger er dumme, og at gløsinger er nerdete. Det finnes også videoer som spiller på ulike stereotypier av hva et typisk studie på de ulike campusene handler om. To eksempler er en skildring av hva en dragvolling og en gløsing (her spesifikt en byggingeniør-student) må gjøre til innleveringen sin. Humoren her ligger i at NTNU teknologi først tullet med at dragvollinger sine innleveringer handler om å fargelegge ulike figurer i fine farger (ntnuteknologi, 2022). Før NTNU samfunn fulgte opp med å svare at byggingeniør-studenten kun er nødt til å spille en runde med jenga, spillet hvor man skal trekke ut klosser av et tårn, og plassere klossene på toppene av det samme tårnet, uten at tårnet raser sammen, for å få innleveringen sin godkjent (ntnu_samfunn, 2022). Det er utfordrende å skildre videoer i tekstform, men lenker til snuttene er vedlagt i litteraturlisten. Videoene er åpenbart humoristisk, eller et forsøk på å karikere studenter ved henholdsvis Dragvoll eller Gløshaugen. De setter likevel lys på den uvitenheten som finnes rundt hva som faktisk foregår på de ulike campusene, samt oppfatninger rundt hvor meningsfulle de ulike studiene faktisk er.

Videre gang i oppgaven

Videre vil denne oppgaven først ha et teorikapittel hvor relevante teoretiske perspektiver vil bli redegjort for. De teoretiske perspektivene omhandler kollektiv bevissthet, symbolsk interaksjonisme, stigmatisering, samt symbolske og sosiale grenser. Deretter følger oppgavens metodekapittel. Her vil ulike aspekter ved valg av metode, gjennomføring av datainnsamlingen, og metodens mulighet til å belyse det sosiale fenomenet tas opp. Kapittelet er delt opp i ulike underkapitler som først drøfter valget av kvalitativ forskningsmetode. Deretter følger underkapitler som redegjør for rekrutteringen av informanter, utforming av intervjuguide og gjennomføring av intervjuene, og hvordan dataen har blitt bearbeidet i ettertid. Avslutningsvis vil datagrunnlagets kvalitet drøftes med utgangspunkt i begrepene gyldighet, pålitelighet, generalisering og forskerrollen. Etter metodekapittel følger oppgaves analysekapittel. Her vil empirien analyseres opp mot de valgte teoretiske perspektivene for å finne svarforslag til problemstillingen og underproblemstillingene. I oppgavens diskusjonskapittel vil funnene fra datainnsamlingen videre diskuteres, og forsøksvis nyansere funnene lagt frem i analysen, som i noen grad kan fremstå som litt mer svart/hvitt enn det de egentlig er. Avslutningsvis kommer oppgavens konklusjon. I dette kapittelet vil oppgavens viktigste funn repeteres og forslag til svar på problemstillingene vil fremlegges. Det vil også i avslutningen drøftes litt rundt videre forskning.

Teori

Kollektiv bevissthet

Aksel Tjora redegjør i sin bok *Hva er fellesskap* for Emile Durkheims begrep *kollektiv bevissthet*. I dette begrepet ligger det en oppfattelse av at man deler samme moralske holdninger med de andre man har rundt seg i dette fellesskapet. I tillegg til de samme moralske verdiene deler man samme ideer og livssyn. Det er en samstemthet når det gjelder tanker og hvordan man velger å handle i praksis, uten at man er nødt til å diskutere dette med ord, det er bare en felles forståelse og oppfattelse av hvordan ting er. Det er også relativt lett å oppfatte om man er en del av denne kollektive bevisstheten eller ikke (Tjora, 2018, s. 8).

Emile Durkheim beskriver opprinnelig kollektiv bevissthet som noe som oppstår blant mennesker som er plassert i de samme omgivelsene, og på bakgrunn av dette vil begynne å reagere likt på de tingene de omgir seg med. Originalt for mennesker er dette så enkelt som at man var omringet av de samme objektene, de samme trærne, og de samme dyrene. Dette gjorde at menneskene dannet like oppfatninger og egenskaper tilknyttet de samme tingene (Durkheim, 1984, ss. 229-230). Mennesker som er bundet av en kollektiv bevissthet vil i veldig stor grad oppleve de samme mulighetene, godene og byrdene ved omgivelsene og situasjonene de er omgitt av (Durkheim, 1984, s. 230). Etter hvert som samfunnet har utviklet seg, og blitt mer delt, har også den kollektive bevisstheten blitt mer oppdelt. Det blir større og større ulikheter mellom grupper, og mulighetene for de ulike gruppene, har blitt større. Satt på spissen kan vi som lever i siviliserte samfunn i dag oppfatte de som lever i primitive samfunn, slik som diverse urbefolkninger, som merkelige, rare eller primitive. Dette fordi vi ikke deler deres samfunn og verdier, og dermed ikke deler felles kollektiv bevissthet (Durkheim, 1984, ss. 230-232). Durkheim vil beskrive tidligere samfunn som mer like, og bundet sammen av mekanisk solidaritet. Dette skaper kollektiv bevissthet innad i disse samfunnene. Mer moderne og siviliserte samfunn er bundet sammen av organisk solidaritet, som også kan fremprovosere kollektiv bevissthet. Organisk solidaritet oppstår i samfunn med stor arbeidsdeling, hvor ulike grupper mennesker, utfører ulike, men spesifikke arbeidsoppgaver. I disse samfunnene oppstår den kollektive bevisstheten gjennom likt tankesett, men også gjennom en anerkjennelse av forskjellene som eksisterer innad i samfunnet (Johansen & Røsvik, 2020, s. 191).

Durkheims sosiologiske arbeid rundt arbeidsdelingen er et av hans viktigste bidrag til sosiologien. Gjennom hele arbeidsmarkedet har det siden Durkheim levde, og frem til i dag skjedd en veldig spesifikk arbeidsdeling, hvor ulike personer gjør ulike oppgaver, og noen

personer sitter over andre i arbeidsmarkedet, og styrer over hva som skjer, og hva som ikke skjer ute på arbeidsplassene (Durkheim, 1984, ss. 1-2). I dagens samfunn er også utdanningsinstitusjoner både mange, og i stor grad spesifikke på hvilken kompetanse de tilbyr til sine studenter. Dette blir en forsterkning for det allerede svært delte arbeidsmarkedet, som kan henger sammen med Durkheims begrep, kollektiv bevissthet. Kollektiv bevissthet og underliggende dette i denne sammenheng, organisk solidaritet, vil være perspektiver som vil være sentrale da funn angående fellesskapsdannelse og likt tankesett skal analyseres og diskuteres.

Symbolsk interaksjonisme

Den tyske sosiologen Georg Simmel (1950) skrev at alle de små interaksjonene vi har med andre mennesker hver dag, er det som kobler oss sammen. Alt fra at man spiser sammen, er sjalu på hverandre, stiller hverandre små spørsmål som en veibeskrivelse eller andre ting er eksempler på interaksjon som danner mening til omgivelsene for oss mennesker (Simmel, 1950).

Dette utdraget fra Simmels bok gjengitt i avsnittet ovenfor, beskriver det vi kaller for *symbolsk interaksjonisme*. Teorien oppsto med sosiologen Georg Herbert Mead, men opphavet til navnet er tilegnet sosiologen Herbert Blumer. Teorien spiller seg ut på mikronivå og handler om hvordan mennesker gir mening til ting rundt seg gjennom interaksjon med mennesker på individnivå. Teorien går fra aktør mot struktur (Mead, 1998, s. 17). Symbolsk interaksjonisme er ikke det mest fremtredende teoretiske perspektivet for denne masteroppgaven på bakgrunn av dataen som er samlet inn. Dette fordi mye av svarene gitt av informantene forteller om et fellesskap som sammen har laget de ulike fordommene og opphavet for rivaliseringen. Der hvor informantene snakker ut ifra egne erfaringer gjennom interaksjon på individnivå med andre studenter, vil symbolsk interaksjonisme likevel bistå med forklaringskraft gjennom analysering av disse funnene.

Stigmatisering

Begrepet stigmatisering stammer tilbake til det gamle Hellas hvor begrepet *stigma* i sin opprinnelige form handlet om å fysisk markere kroppene til individer som hadde uvanlige eller dårlige moralske verdier. Disse merkene ble enten kuttet eller brent inn i huden på vedkommende og ble gjerne brukt som markør på mennesker som var enten slaver, forræder eller kriminelle (Goffman, 1968, s. 11). I det moderne samfunnet er det mer tillagt dette begrepet, enn hva det originalt betydde. Om man ikke oppfyller de krav og normer som er forventet av deg, vil man i alle situasjoner av samfunnslivet kunne oppleve stigmatisering. De stigmatiserte er de som avviker fra normalen, og på bakgrunn av dette kan man dele mennesker inn i de «normale» og de «stigmatiserte.» Man er ikke nødvendigvis stigmatisert i alle aspekter av livet, men kun i en eller flere spesifikke situasjoner. Vi snakker gjerne om ulike kategorier (Goffman, 1968, ss. 163-164). Stigma kan omfatte alle aspekter i livet. Rase og etnisitet, kriminalitet og sosiale avvik for øvrig (Goffman, 1968, s. 174). Disse sosiale avvikene kan være alt mulig, og være ulikt fra sted til sted, og situasjon til situasjon.

Goffman har gjennom sitt arbeid med stigmabegrepet fått stor anerkjennelse. Han har likevel samtidig mottatt noe kritikk for sin utredning av begrepet. Imogen Tyler, som er en britisk sosiolog, har blant annet ytret en skepsis til Goffmans skille av stigma og makt (Tyler, 2018). Tyler sin kritikk bunner ut i at i hennes øyne er Goffman for snever i sin tilnærming til stigmabegrepet. Goffman ser utelukkende på stigma som en måte å reagere på at andre mennesker bryter normer. Stigma er et virkemiddel vi har for å vise ovenfor en motpart at det som har blitt sagt og gjort ikke er greit (Tyler, 2018, s. 751). Tyler mener at Goffman er opptatt av når normer brytes, men ikke av hva normer kommer av i utgangspunktet. Det kan ligge systematisk maktbruk bak bruk av stigmatisering. Stigma kan brukes til å regulere adferden til de som blir stigmatisert. Stigma kan brukes som maktmiddel for å kontrollere andre. Tyler er bekymret for at om stigmabegrepet kun omtales som en reaksjon som blir gitt på et normbrudd, at det systematisk kan dekke over undertrykking og utstøting, som var intensjonen i utgangspunktet for stigmabruken.

Link og Phelan har utarbeidet begrepet «Stigma-power» som på norsk kan oversettes til stigmamakt. Stigmamakt brukes når man har som hensikt å kontrollere andre. Om man ønsker å presse noen ned, til deg eller fra deg, kan stigma fungere som et virkemiddel (Link & Phelan, 2014, s. 24). Høy sosial status, makt og rikdom kan forbli og økes hos en part ved å systematisk trykke ned en annen part. Dette er hvordan stigmamakt utspiller seg, og konkrete eksempler på dette fra historien og verden er blant annet undertrykkingen av svarte afroamerikanere under

slaveriet og europeisk kolonisering av andre land under kolonitiden (Link & Phelan, 2014, s. 25). Stigmamakt handler om å holde andre nede. Det er mange måter dette kan gjøres på. Det er mulig å gjøre det ansikt til ansikt, dette er likevel tungvint for den som ønsker å stigmatisere. Dette krever tilstedeværelse, og det potensielle stigmaet det vil påføre deg selv å gjøre dette ansikt til ansikt. Det er derfor blitt vanlig med strukturell bruk av stigmamakt. Dette vil kunne påvirke en større gruppe samtidig, og det vil være veldig tydelig hva stigmaet indikerer og forsøker å oppnå, men det vil ikke sette et dårlig lys eller flauhet på enkeltindivider som står bak stigmatiseringen (Link & Phelan, 2014, ss. 25-26).

Goffmans stigmabegrep, samt Tyler, Link og Phelans videreføring av stigmatisering som konsept er relevant i flere aspekter av analysen og diskusjonen til denne masteroppgaven. Mye av datagrunnlaget omhandler fordommer og en skildring av det å trykke hverandre ned på tvers mellom Dragvoll og Gløshaugen. Konseptet rundt stigmatisering og «stigma-power» kan gi god dybde til mye av analysen og diskusjonen der hvor grunnene til at studentene tenker og handler slik som de gjør, skal analyseres og diskuteres.

Symbolske og sosiale grenser

Gjennom klassifisering av folk, praksiser, situasjoner og objekter, lager vi uten at det nødvendigvis er en bevisst handling, grenser. Vi klassifiserer grupper blant annet etter kategorier som grad av verdsetting, hva vi identifiserer oss selv med og følelser. Disse klassifiseringene symboliserer grensesetting mellom noe som er innenfor en gitt kategori, og noe som er utenfor den samme kategorien. Noen av disse grensene kan gi indikasjoner på at noe er viktigere eller mer verdifullt enn andre, og at noe er mer gjenkjennbart for oss enn andre kategorier på andre siden av grensen (Løvgren & Orupabo, 2018, s. 203). I den forbindelse å forstå hva denne grensesettingen har av betydning for samfunnet og den sosiale verden, har sosiologene Michèle Lamont og Viràg Molnàr (2002) kommet med viktige bidrag for å systematisk se hvordan menneskers grensesetting er med på å opprettholde ulikheter i samfunnet vårt, da disse grensene er med på å skape distanse mellom de ulike samfunnsgruppene.

Michèle Lamont og Viràg Molnàr har skrevet artikkelen «The study of Boundaries in the social sciences.» I denne artikkelen redegjøres det for begrepene *symbolske* og *sosiale grenser*. De symbolske grensene er et resultat av individene og de sosiale aktørene som utgjør samfunnet sitt ønske om å skape kategorier og skiller mellom gruppene vi har i samfunnet. De symbolske

grensene er kommet frem av aktørene i samfunnet for å sammen skape en riktig definisjon av verden. Symbolske grenser skiller mennesker inn i ulike grupper, og gir en følelse av fellesskap og likhet med din gruppe. Disse grensene er helt essensielle midler for at grupper klarer å tilegne seg status og ressurser (Lamont & Molnàr, 2002, ss. 167-168). De sosiale grensene er på den andre siden objektive former for sosial ulikhet. Tydelige forskjeller som viser ulik fordeling av ressurser og sosiale muligheter blant samfunnsgrupper (Lamont & Molnàr, 2002, ss. 168-169). Sammenhengen mellom disse to formene for grensesetting kommer frem av at de symbolske grensene er med på å muliggjøre, rettferdiggjøre, normalisere eller opprettholde de sosiale grensene (Lamont & Molnàr, 2002, s. 186).

En av de viktigste oppgavene for sosiologien er å kartlegge hvorfor, hvordan og når symbolske grenser skaper og gjensker maktstrukturer, hierarkier og forskjeller blant individer i samfunnet (Løvgren & Orupabo, 2018, s. 205). Lamont har gjennomført en empirisk studie av symbolske grenser, som resulterte i boken: *The Dignity of Working Men: Morality and the Boundaries of Race, Class, and Immigration*. I arbeidet med denne boken intervjuet Lamont amerikanske og franske mannlige arbeidere, og snakker med dem om hvordan de opplever sosialt hierarki, og hvordan de skiller seg selv fra andre. Arbeiderne trakk frem moral som en viktig egenskap rundt hvem de var, og like viktig hvem de *ikke* var. Egenskaper som å være hardtarbeidende var viktig for dem som en beskrivelse av seg selv, og som viktig da de skulle plassere seg selv i det sosiale hierarkiet (Lamont, 2000, ss. 2-20). Lamont etablerte i forbindelse med dette arbeidet begrepet «Boundary work» som på norsk kan oversettes til grensearbeid. Dette er en viktig del av det å forstå seg selv, og et viktig verktøy i det å kunne skille seg selv fra andre (Lamont, 1992, s. 11).

Perspektivet rundt symbolske og sosiale grenser er av relevans for denne masteroppgaven. Perspektivet vil ha forklaringskraft da de fysiske og mentale skillene mellom Dragvoll og Gløshaugen skal diskuteres. Skillene som informantene tar opp under intervjuene. Perspektivet vil i likhet med stigmatiseringsperspektivet, være av relevans da opprettholdelsen av et makthierarki som en sentral del av rivaliseringen, skal analyseres og diskuteres.

Metode

Kvalitativ forskningsmetode – Hvorfor?

Kvalitativ forskning vektlegger nærhet til sine intervjuobjekter, hvor det er et ønske om å oppnå forståelse snarere enn forklaringer på sosiale fenomener (Tjora, 2018b, s. 12). Kvalitativ forskning gir på bakgrunn av den nærheten man får til sine informanter gode muligheter for kunnskap, men det kan også by på noen utfordringer underveis i prosessen. Man må blant annet være åpen for nye vinklinger og tolkninger underveis i arbeidet, da ting ikke nødvendigvis er helt slik man hadde sett for seg på forhånd (Tjora, 2017, s. 15). Dette forskningsprosjektet er en kvalitativ studie, hvor jeg har benyttet meg av dybdeintervju som metode for datainnsamlingen. Dybdeintervjuet er en situasjon hvor forskeren prøver å lage en åpen og ledig samtalesituasjon hvor målet er å diskutere et eller noen få temaer som forskeren har valgt ut på forhånd. Dette var noe jeg aktivt forsøkte å oppnå under mine intervjuer. Mine intervjuer varte opp imot en time, som er sagt å være en hensiktsmessig mengde tid å bruke på et intervju, for å lage en så behagelig ramme for praten som mulig (Tjora, 2017, ss. 113-114).

Ved inngangen av dette prosjektet ønsket jeg å komme i dybden av hva rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen var, hva den kom av, og hva den førte til. På bakgrunn av disse store og åpne spørsmålene var det for meg hensiktsmessig å gå for intervju som datainnsamlingsmetode. Dybdeintervjuet er også trukket frem som en gunstig metode for datainnsamling om du ønsker å finne ut holdninger, meninger og erfaringer som andre har rundt et tema (Tjora, 2017, s. 114). Disse aspektene var mye av essensen som jeg ønsket å få svar på fra mine informanter. Dette, i tillegg til min tidligere erfaring med intervju fra bacheloroppgaven gjorde meg trygg på valget av metode. Det er likevel litt uenighet innad i forskningsmiljøet hva et intervju kan være med på å gi av reel kunnskap om et sosialt fenomen. Paul Atkinson mener at intervjuet er den lette veien å gå, men at intervjuet ikke kan gi reel kunnskap om sosiale fenomener (Atkinson, 2015, ss. 12-13). Atkinson sier at intervjuet ikke kan tolkes som en «sannhet» da intervjuene ikke bygger på virkeligheten, men kun på informantens oppfatning av virkeligheten (Atkinson, 2015, ss. 99-100). Metodeteoretisk ståsted for en forsker er helt avgjørende for hva man mener man kan hente av kunnskap fra et intervju. Atkinson ser på intervjuet som en sosialt konstruert situasjon, mens andre forskere har det ståstedet at intervjuet er en kilde til reel informasjon, og at informanten kan komme med ekte kunnskap som er beskrivende for det sosiale fenomenet det forskes på (Hammersley, 2017, ss. 175-180). Alle forskere er nødt til å ta stilling til disse tingene før man skal velge seg

datainnsamlingsmetode. Jeg har reflektert rundt eget metodeteoretisk ståsted, og er av den oppfatning at intervju kan være en god innsikt og kilde til kunnskap om sosiale fenomener. Intervjuet kan bidra med mye så lenge man er oppmerksom på blant annet det som Hammersley (2017, ss. 180-183) skriver om at man må ha et kritisk blikk på sine egne data. Man må ha en naturlig skepsis til troverdigheten i datamateriale og hvorvidt denne dataen kan brukes til å generalisere hele fenomenet utover det denne aktuelle informanten forteller. Dette vil drøftes videre senere i metodekapittelet. Det er mulig å argumentere for at en miks av ulike metoder også kunne vært hensiktsmessig for å tilegne seg så reel og nyttig kunnskap som mulig. Det hadde for eksempel vært mulig å lage en spørreundersøkelse som man fikk studenter ved Dragvoll og Gløshaugen til å svare på. En annen måte kunne vært å gjennomføre mer observasjon. Dette kunne for eksempel vært gjort gjennom å oppsøke de stedene og situasjonene som informantene i intervjuene trakk frem som sentrale.

Utvalg og rekruttering / Innsamling av data

Da jeg skulle begynne rekrutteringen til dette forskningsprosjektet var det et ønske at jeg ikke skulle ha noen nær relasjon til de jeg skulle snakke med. For å oppnå dette måtte jeg ta i bruk mitt eget nettverk, som igjen kunne tipse meg om aktuelle informanter innenfor de kategoriene jeg ønsket å komme i kontakt med. Dette kan minne om *snøballmetoden* hvor en informant igjen tipser om nye aktuelle kandidater, som til slutt vil gi et bredt utvalg av informanter (Tjora, 2017, s. 135). Forskjellen her var at jeg ikke spurte mine informanter om nye informanter, men at jeg kom i kontakt med samtlige gjennom en tredjepart som ikke var informant i prosjektet. Jeg ønsket å rekruttere informanter som til sammen kunne gi meg et bredt utvalg av synspunkter. Det naturligvis viktigste kriteriet var at informantene var likt representert fra begge campuser. Totalt besto datagrunnlaget av åtte kvalitative dybdeintervjuer, hvor av fire informanter studerte ved Dragvoll og fire informanter studerte ved Gløshaugen. For å videre gi meg størst mulighet til å tilegne meg et bredt utvalg av synspunkter rundt dette fenomenet, besto datagrunnlaget også av to menn og to kvinner fra hver campus. Disse ble igjen rekruttert slik at det var en kvinne og en mann som hadde kommet relativt langt i sine studieløp, mens det var en mann og en kvinne som hadde kommet relativt kort i sine studieløp. På denne måten kunne jeg også se om svarene som kom fra informantene var ulike basert på kjønn, men også om lengden på tiden som studerende hadde noen innvirkning på opplevelsene av fenomenet.

Selve intervjufasen skjedde over en periode på tre uker hvor jeg fortløpende intervjuet og transkriberte lydopptakene som jeg hadde tatt opp av samtalene. Eventuelle personopplysninger

eller andre utsagn som kunne identifisere informanten eller andre enkeltindivider ble fortløpende anonymisert under transkriberingsarbeidet. Seks av intervjuene ble gjort fysisk ved at jeg møtte informantene på deres respektive campus, mens to av intervjuene ble gjennomført digitalt. Det var viktig for meg at informantene fikk bestemme dette selv, da det var fordelaktig for meg at informantene ikke skulle føle noe stress rundt denne sekvensen, og at de ikke skulle trenge å gjøre noe annet enn å sette av den tiden det faktisk tok å gjennomføre samtalen. Alle intervjuene tok utgangspunkt i den samme intervjuguiden, hvor det var mulighet for avsporinger der hvor det virket naturlig. På bakgrunn av dette, og at det var forskjellig hvor utfyllende svar informantene hadde på de ulike spørsmålene, spriket lengden på intervjuene fra 56 minutter på det lengste, til 27 minutter på det korteste. Det kan være verdt å legge til at i et av intervjuene kom informanten med en del interessant informasjon etter at lydopptakeren var stoppet, og at i dette intervjuet er noe av informasjonen ikke ordrett beskrevet i transkriberingen, men kun sammendragsbasert av det som ble fortalt.

Utforming av intervjuguiden / Gjennomføring av intervjuene

Hensikten med et dybdeintervju er å skape en åpen og ledig samtalesituasjon som lager rom for drøfting, og nye syn på det sosiale fenomenet som du som forsker muligens ikke hadde på forhånd (Tjora, 2017, s. 113). Det er likevel hensiktsmessig å lage seg en *intervjuguide*. Guiden er satt sammen av en rekke åpne spørsmål som gir en kurs for hvilken retning samtalen skal gå i, uten at det blir for fastlåst (Tjora, 2017, s. 153). Under arbeidet med denne intervjuguiden var utfordringen og mitt hovedønske å holde spørsmålene åpne nok. Det medførte litt prøving og feiling under formuleringen av spørsmålene. Det er ofte nok å bytte ut et spørreord med et annet for å få åpnet opp spørsmålet slik at informanten blir nødt til å reflektere og utdype rundt temaet, og ikke kun ha mulighet til å svare med et par ord. Intervjuguiden, som vil ligge som et vedlegg sist i oppgaven, ble strukturert med ulike kategorier for å lage en bedre oversikt for meg og informantene under samtalen. Guidens første kategori var oppvarmingsspørsmål, som hadde som hensikt å få samtalen i gang. Videre fulgte kategorier som skulle mer direkte gi informasjon om oppgavens tema, som er rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen. Første kategori ble kalt for «generelt» og skulle avdekke blant annet informantens kunnskaper om NTNU utover sitt eget campus. I denne kategorien ble også informantene, uavhengig av hvilken campus de tilhørte bedt om å beskrive en typisk «gløsning» og en typisk «dragvolling.» Håpet var å få informantene til å åpne seg opp rundt potensielle stereotyper, og andre holdninger de har til sine medstudenter, kamouflert i noen relativt uskyldige spørsmål. Videre fulgte de to hovedkategoriene som ble navngitt «Rivalisering» og «Stigmatisering.» Disse kategoriene

inneholdt åpne spørsmål som skulle kartlegge studentenes holdninger, oppfatninger og opplevelser rundt fenomenet. Jeg var nøye i samtlige intervjuer med å si at dette var noe jeg hadde kalt kategoriene for å lage et system, og at de selv måtte legge hva de selv mente i de ulike spørsmålene. Om informantene likevel ble påvirket i en eller annen retning på bakgrunn av navnet på kategoriene, som jeg ga de på forhånd, må likevel tas høyde for. Siste overskrift i intervjuguiden ble kalt for «Avrunding,» som ga informantene mulighet til å reflektere rundt graden av fiendtlighet/vennskapelighet i dette fenomenet, samt reflektere rundt en potensiell campussammenslåing i fremtiden. Informanten fikk også her en åpning for å legge til ting de følte ikke var sagt eller tatt opp i samtalen.

To av intervjuene ble avholdt digitalt, mens de andre seks intervjuene ble gjennomført fysisk på den lokasjonen informanten ville. utfordringer man møter på som intervjuer er blant annet det å tåle å stå i perioder med stillhet. Av erfaring vet jeg at om man lar informanten tenke seg litt om, så kan det komme masse interessant. På grunn av dette forsøkte jeg å ikke avbryte informantene, men heller gi de tid til å fullføre resonnementene sine. Mye på grunn av min erfaring med intervjusituasjoner fra min bacheloroppgave, klarte jeg å holde avbrytelsene fra min side på et lavt nivå. Under arbeidet med bacheloroppgaven ble intervjuene en del kortere, til tross for at intervjuguidene var tilnærmet like lange, da jeg hadde en tendens til å kjøre fort igjennom spørsmålene, og ikke gi informanten nok tid til å tenke. Dette hadde jeg i bakhodet denne runden, og ga informantene rom til å tenke litt rundt spørsmålene. Det er viktig å huske på at selv om informanten kjenner til fenomenet, er de ikke klar over hvilke spørsmål de skal få på forhånd, og det er dermed ingen garanti for at svarene ligger ytterst på tungen med engang spørsmålet er stilt. En annen utfordring jeg møtte på underveis var det å forsikre meg om at informantene svarte det de mente selv, og ikke det de trodde jeg ville høre. Dette skal drøftes videre senere i kapittelet, men det var eksempler på at noen informanter på forhånd var usikre på hva de kunne bidra med i dette prosjektet. Da svarte jeg at det eneste jeg var interessert i var deres oppfatninger. Om det viste seg å være lite, var det i seg selv også et interessant funn. Dette prøvde jeg å gjøre tydelig for alle informantene før vi gjennomførte samtalen.

Bearbeiding av data

Etter intervjuene sitter man igjen med store mengder rådata. De åtte intervjuene ble til 81 dataskrevde sider med transkribering. Jeg jobbet aktivt gjennom transkriberingsprosessen med å ikke miste noe informasjon da dataen gikk fra lyd til tekstformat. Derfor var det viktig å få med de aller fleste detaljene fra intervjuene. Pauser, kretning, undring osv. Alt dette kan være

med på å indikere noe om svaret til informanten. Blant annet hvor sikker informanten er på det den akkurat har sagt. Det kan være overveldende å sitte igjen med så mye informasjon etter datainnsamling. Da er det viktig at dataen blir grundig og systematisk bearbeidet.

Det er ulike metoder som kan brukes for å systematisere data fra kvalitative forskningsarbeid. Den metoden som jeg har blitt introdusert for tidligere, og har erfaring med å bruke er SDI – modellen eller *Stegvis-deduktiv induktiv metode*. Metoden er utarbeidet av Aksel Tjora, og gir en stegvis oppskrift på hvordan du kan gå fra ubearbeidede rådata og helt opp til ny teoriutvikling (Tjora, 2017, ss. 18-23). I mitt prosjekt er det ikke noe ønske å utarbeide noen helt nye teorier, og dermed har ikke hele SDI-modellen blitt brukt i min bearbeiding av dataen, likevel har punktene til og med punkt fire i testen vært svært hjelpsomme for å lage et oversiktlig system. Det første punktet er selve innsamlingen av dataen som for min del var de åtte intervjuene jeg gjennomførte. Videre er punkt to å transkribere i mitt tilfelle lydopptakene til et stort dokument med rådata. Dette var et dokument på 81 sider som det kan være svært vanskelig å koordinere seg i. Derfor er punkt tre i SDI-modellen å *kode* svarene til informantene. Dette gjorde jeg med kommentarfunksjonen i Word. Lange utsagn kan med bare få ord gjengis i marginen. Det er her viktig å etterstrebe at kodene er så empirinære som mulig. Deretter er punkt fire å *kodegruppere* de ulike kodene. Her er målet å sette de kodene som sier noe om det samme, i samme gruppe (Tjora, 2017, ss. 18-23). Jeg valgte å fargekode de kodene/utsagnene som sa noe om det samme, i samme farge. Dette var oversiktlig, og en metode jeg opplevde å ikke være altfor tidkrevende. Jeg kodet meg gjennom alle åtte intervjuene først. Da den samme intervjuguiden var brukt på samtlige informanter, ga dette gode muligheter til å se hvor svarene var nogen lunde like, og hvor de avvek fra hverandre. Kodegruppene dannet jeg på bakgrunn av de ulike kodene og de ulike forskningsspørsmålene mine. Utsagn som kunne være interessant for et spørsmål i en farge, og utsagn som var spennende for et annet spørsmål, i en annen farge. Ved at jeg ønsket å først samle inn data, for deretter å finne allerede etablerte teoretiske bidrag som kunne belyse funnene mine på en lærerik og fornuftig måte, kan min fremgangsmåte ses på som *induktiv*, hvor man beveger seg i retning fra empiri mot teori (Tjora, 2017, s. 24). Eventuelt kan det argumenteres for en *abduktiv* tilnærming, da jeg tillot noe påvirkning fra allerede eksisterende teoretiske perspektiver, da jeg skulle analysere funnene mine (Tjora, 2017, s. 255).

Gyldighet, pålitelighet, generalisering og forskerrollen

Innenfor kvalitativ forskning brukes begrepet *gyldighet* som en målestokk for i hvilken grad svarene man har fått i datainnsamlingen er svar på de spørsmålene man har forsøkt å stille (Tjora, 2017, s. 232). Gyldighet beskriver mye av det samme som begrepet *validitet*. Som er et mer vanlig begrep i kvantitativ forskning, og er en målestokk på om man ender opp med å ha målt det man i utgangspunktet ønsket å måle (Ringdal, 2018, s. 103). Graden av gyldighet i kvalitative forskningsprosjekter kan være utfordrende å få på et tilfredsstillende høyt nivå. Når man på den ene siden som tidligere redegjort for i dette metodekapittelet ønsker å ha så åpne spørsmål som mulig, som gir informanten mulighet til å reflektere rundt temaet, men samtidig så ønsker man å holde praten innenfor det man på forhånd har sett for seg at kommer til å være kjernen av de ulike problemstillingene. For dette prosjektet vil jeg i utgangspunktet argumentere for at gyldigheten er relativt høy. I dette legger jeg at uansett hva informantene svarte på de ulike spørsmålene ville det være av interesse for problemstillingene. Om en informant ikke hadde hørt om noen store fordommer mot sitt eget campus eller ikke følte seg forlegen over noe som helst kunne dette indikere mye av i hvilken retning ting trykker mest. Det er klart noen få eksempler på at informantene på enkeltspørsmål svarte ting som jeg ikke der og da følte var helt relevant eller innenfor dette temaet, eller at det ikke var svar på det aktuelle spørsmålet, men dette opplevde jeg ikke som et stort problem da det totalt var så mange spørsmål og de overlappet hverandre i noen grad. Så etter endt intervju var min oppfatning at informantene hadde vært innom de viktigste aspektene, og at de i stor grad hadde reflektert rundt de samme spørsmålene.

En forsker vil alltid ha et engasjement rundt det det forskes på innen samfunnsforskning i større eller mindre grad (Tjora, 2017, s. 235). *Pålitelighet* sier noe om graden av påvirkning en forsker vil ha på et forskningsprosjekt og på sine informanter. Innenfor en positivistisk forskningstradisjon er det et ideal at forskeren skal være helt nøytral. Det er likevel en bred enighet om at dette i praksis ikke vil la seg gjøre, da en forsker alltid som allerede nevnt vil ha en forståelse og et engasjement rundt et tema innen samfunnsforskning. Selv om forskerens engasjement i noen sammenhenger kan oppleves som problematisk er dette i all hovedsak en nødvendig ressurs for gode resultater. Forskeren burde med hell være oppdatert på fenomenet på forhånd, men være åpen nok til å kunne endre oppfatningene sine underveis om det skulle komme frem aspekter gjennom datainnsamlingen som endrer grunnlaget for hvordan fenomenet burde behandles (Tjora, 2017, s. 235). Begrepet pålitelighet henger sammen med begrepet *reliabilitet* som er mer vanlig å bruke i kvantitativ forskning. Høy reliabilitet viser til

at om man bruker samme målemetode gjentatte ganger, vil resultatene bli de samme (Ringdal, 2018, s. 103). Pålitelighet er av stor interesse å diskutere for dette prosjektet. Dette på grunn av min sterke tilknytning til fenomenet. Jeg er selv student ved et av campusene som det forskes på, og har på bakgrunn av dette både opplevd fenomenet selv, og til dels gjort meg opp noen meninger rundt det. Jeg ønsker likevel å legge mine egne synspunkter til side, og belyse temaet gjennom andre studenters oppfatninger. Dette forhindrer likevel ikke meg i å ha min egen oppfatning av hvordan denne rivaliseringen utspiller seg i praksis. Dette kan medføre at jeg har noen aspekter som jeg har tatt med meg inn i intervjusituasjonen som jeg synes er interessante, og at jeg både gjennom utarbeidingen av intervjuguiden, men også spontant i intervjusettingen har lagt opp til at enkelte aspekter har blitt diskutert. Et eksempel er at gjennom hele min studietid har jeg følt på den fordømmen om at de som studerer på Dragvoll ikke kommer seg ut i arbeid etter endt studie. De fleste informantene har tatt opp dette helt av seg selv gjennom samtalen, men om noen ikke kom inn på dette naturlig har jeg gjerne ledet samtalen inn mot dette aspektet for å få samtlige informanternes tanker rundt akkurat denne tingen. Et annet poeng som er av interesse å ta opp da oppgavens pålitelighet skal vurderes er informantens påvirkning av at jeg selv er student ved Dragvoll. Dette var ikke noe som kunne holdes hemmelig for informantene, da denne informasjonen var tilgjengelig i det pålagte informasjonsskrivet som samtlige informanter leste gjennom på forhånd. Jeg var nøye med å få frem spesielt til mine informanter på Gløshaugen at det var ingenting de kunne si i intervjuet som ville såre eller fornærme meg. Det må likevel tas høyde for at noen informanter kan synes det var ubehagelig å snakke nedlatende om et sted, til en person som har tilhørighet til nettopp dette stedet. Det skal sies at jeg ikke opplevde dette som et problem under samtalene, men det er et aspekt som er verdt å nevne som en mulig påvirkning på oppgavens pålitelighet.

Generalisering er en målestokk på hvorvidt den aktuelle casen eller de aktuelle informantenes svar kan brukes til å forklare bredere rundt det sosiale fenomenet, enn kun å svare for dem selv. Begrepet måler også hvorvidt resultatene kan være av nytte i helt andre fenomener, som tar opp noe av den samme tematikken (Tjora, 2017, ss. 238-239). Denne casen omhandler ganske spesifikt rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen. Hvorvidt mine åtte informanter kan brukes til å generalisere dette fenomenet på vegne av samtlige 22 000 studenter ved disse to campusene (Trøndelag fylkeskommune, 2018) må det nok slås fast at det ikke er noe grunnlag for å gjøre. Det var likevel et ønske fra min side under utforming av intervjuguiden å stille spørsmål om både den aktuelle informantens personlige meninger angående temaet, men også å bruke informanten som en representant for sitt eget campus, hvor jeg ønsket å få informanten

til å reflektere litt bredere på vegne av en større gruppe. Hvorvidt denne forskningen kan generaliseres til å være nyttig utover denne spesifikke casen er også en problematisk ting å konkludere veldig bastant med. Rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen er på den ene siden et veldig konkret fenomen, som det er vanskelig å si at vil være generaliserbart utover det spesifikke fenomenet. Det kan være av interesse for andre som forsker på konflikt internt innad i utdanningsinstitusjoner. Ser man utover dette tar oppgaven opp viktige sosiologiske temaer som fellesskap, individualisering og stigmatisering. Dette er viktige aspekter ved det aller meste av samfunnsforskning, og gjennom disse store overordnede temaene kan oppgaven være til inspirasjon for annen forskning. Det er likevel det tryggeste å tilegne oppgaven en form for *naturalistisk generalisering*. Innenfor denne typen generalisering blir det opp til leseren selv å vurdere om oppgavens innhold, inneholder relevans for deres egen forskning (Tjora, 2017, s. 239).

Informantene

Empirien består av åtte dybdeintervjuer med studenter fra Dragvoll og Gløshaugen. De åtte studentene vil i denne diskusjonen få oppdiktete navn som skal sikre deres anonymitet gjennom sin deltakelse i dette arbeidet. De åtte studentene har fått tildelt navnene Gaute, Geir, Guro, Greta, Daniel, Didrik, Dina og Dagny. Disse åtte studentene representerer både kvinner og menn, som har kommet både sent og tidlig i sine respektive studier på både Dragvoll og Gløshaugen. Forbokstaven i de anonymiserte navnene symboliserer hvilken campus de studerer ved. Dette for å gjøre det litt oversiktlig å følge med i løpende tekst i analysen og diskusjonen. Da det likevel kan være mange navn å forholde seg til, legges det ved en tabell under som systematiserer hvilket navn som er gitt til hvilken student.

	Dragvoll	Gløshaugen
Kvinne tidlig i studieløpet	Dagny	Greta
Mann tidlig i studieløpet	Didrik	Geir
Kvinne sent i studieløpet	Dina	Guro
Mann sent i studieløpet	Daniel	Gaute

Figur 1: Oversikt over informanter.

Analyse

I dette kapitlet vil min innsamlede empiri trekkes inn. Empirien vil analyseres opp imot aktualiseringen som ble redegjort for i innledningskapitlet, samt de teoretiske perspektivene som ble lagt frem i oppgavens teorikapittel.

Stereotypier

Mine informanter ble tidlig i intervjuet bedt om å beskrive både en typisk dragvolling og en typisk gløsing, uavhengig av hvilket campus de selv studerte ved. Her kom det frem ulike svar, både i beskrivelser, og i mengde karakteristikk de hadde til å beskrive både seg selv, og andre. Min første informant Gaute som er student ved Gløshaugen hadde inntrykket av at dragvolling er en politisk interessert person, som generelt fremstår som en avslappet og «chill» type. Selv om det var en viktig presisering at det fantes interne forskjeller, som også han hadde erfart selv. Allerede her får vi inn et eksempel på sosial interaksjonisme, hvor individer setter mening til omgivelsene sine, gjennom interaksjon med mennesker rundt seg (Mead, 1998, s. 17). Slike erfaringer på individnivå vil muliggjøre egne meninger om dette fenomenet som er viktig, da dette mye ellers omhandler kollektiv bevissthet og fellesskap. Gaute ville på den andre siden beskrive en typisk gløsing som en person kledd i dongeribukse, enkel genser og allværsjakke, som ikke nødvendigvis gjorde så mye ut av seg. Gløsing er også veldig glad i teknologi, og har som regel de nyeste dupperingsene som er aktuelle og populære til enhver tid.

Geir fra Gløshaugen hadde denne oppfatningen av en person fra Dragvoll:

Oioioi, det er jo litt sånn, oj, en typisk dragvolling. Det er litt vanskelig å si det uten å sammenligne sånn, men jeg føler en dragvolling typisk er, en politisk engasjert person, jeg føler at folk på Dragvoll er veldig glad i å diskutere, eller sånn, hva heter det, debattere! En typisk sånn debattperson, jeg føler de er litt sånn hipster der borte, går kanskje litt kledd i typisk hipsterklær da, og litt sånn. Jeg føler en typisk dragvolling er veldig opptatt av miljø, også er det den klassiske stereotypien, jeg føler, det var en kompis av meg som sa det en gang, «åh, nå skal jeg til Dragvoll å se på folk med farget hår!» haha, jeg tror at der borte er de mye mer komfortable med å utrykke seg mer, og da tror jeg det blir mye mer av det. Man ser mye mer folk med tydelige piercinger og

fargerike antrekk, og farget hår og den slags. Folk som ikke er redd for å utrykke seg selv. Og som er glad å debattere og sånn (Geir).

Og fulgte opp med denne om en typisk gløsing:

OH! Det er jo på gløs man finner nerdene. Haha! Der går folk mye mer typisk i sånne komfortable klær, også tror jeg det er veldig mange her som går med sånne tjukke briller. Sånn at man kan se det veldig tydelig. Det er liksom de klassiske folka der da. Og jeg tror samtalene på gløs også er annerledes, folk er mye mer glad i å snakke om liksom, tall, og litt sånn, glad i litt sånn tankeeksperimenter som går på det fysiske, mer enn på det politiske og det sosiale på en måte (Geir).

Videre hadde informantene beskrivelser av de ulike studentmassene som ofte samsvarte godt med oppfatningen til Geir, men noen avvik var det naturligvis. Både Dagny og Didrik, som begge er førsteårsstudenter ved Dragvoll opplevde en typisk gløsing som en arrogant eller overlegen gutt fra Oslo, som gjerne oppførte seg som en typisk «pappagutt». De har dyre klær, og benytter seg gjerne av frakk på vinterstid. Dina fra Dragvoll hadde ikke en bred beskrivelse av en gløsing, men også hun brukte ordet pappagutt som en beskrivelse. Fra så vidt jeg vet kjenner ingen av disse tre informantene til hverandre privat, de deler kun campus, og har på hvert sitt sted opparbeidet seg den samme forståelsen av hvordan en gløsing er. Dette indikerer en kollektiv bevissthet dem imellom som har gitt de lik oppfatning og tolkning av omgivelsene de er omringet av (Durkheim, 1984, ss. 229-230). Guro fra Gløshaugen hadde ikke noen karakteristikk som beskrev utseende eller væremåten til en dragvolling, men trakk frem som gjentakende gjennom hele samtalen at en dragvolling brukte markant færre timer hver uke på studier enn det en student fra Gløshaugen gjorde. Alle beskrivelsene, eller stereotypiene som kommer frem i dette delkapittelet er med på å skille dragvollinger og gløsing fra hverandre. Det er symbolske grenser i praksis. De symbolske grensene er konstruert av mennesker for å skille grupper fra hverandre. Dette skaper også fellesskap og en følelse av tilhørighet til de du står innfor samme grense med (Lamont & Molnàr, 2002, ss. 167-168). Sosiale grenser er konkrete mål på sosial ulikhet, som blant annet blir legitimert gjennom de sosialt konstruerte symbolske grensene (Lamont & Molnàr, 2002, s. 186). Som funn senere i analysen vil vise, og som vil bli videre diskutert i oppgavens diskusjonskapittel kan denne gjennomførte argumentasjonen fra Guro sin side om at dragvollinger systematisk jobber færre timer med studie sitt enn gløsing være en måte å sette symbolske grenser som skal rettferdiggjøre de sosiale grensene i form av skjevfordeling av ressurser, som funn fra intervjuene peker på.

Hvor skjer det og hvordan kommer det til syne?

Dina hadde i forkant av intervjuet akkurat gjennomført eksperter i team, som er et masteremne ved NTNU som skal styrke studentenes tverrfaglige samarbeidsevner. Studenter fra ulike studieretninger blir satt sammen i grupper, hvor deres samarbeid mot et felles mål er hovedessensen i emnet (NTNU, 2023). Hun hadde selv en god opplevelse med dette prosjektet, men en studievenn av henne hadde hatt en ganske annen opplevelse fra dette samarbeidet. Den samfunnsfaglige kompetansen som denne studenten fra Dragvoll besatt, ble ikke høyt ansett fra hennes medstudenter med naturvitenskapelig bakgrunn, og det ble svært vanskelig å komme gjennom, eller å bli hørt med sine forslag eller ideer. Denne studenten opplevde på bakgrunn av å få høre at hennes kompetanse ikke var relevant eller interessant, en form for stigmatisering. Denne studenten avvek fra normalen, og opplevde reaksjoner fra de andre på dette (Goffman, 1968, ss. 163-164). Imogen Tyler ville nok sagt at dette var systematisk bruk av stigmatisering som virkemiddel for å utøve makt, for å få det slik som de naturvitenskapelige studentene ville (Tyler, 2018). Stigmamakt er et annen begrep som er treffende her, da stigmatiseringen i dette tilfellet ble brukt for å kontrollere en annen part i den retningen som var hensiktsmessig for den parten som stigmatiserte (Link & Phelan, 2014, s. 24).

En gjenganger fra informantene om hvor rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen kommer til syne, er gjennom masse småkommentarer her og der. Greta trekker frem disse tullekommentarene som kan sendes frem og tilbake, men som kan ha en form for seriøsitet i seg. Hun trekker frem at mesteparten av de negativt ladede kommentarene gikk i retning av studenter ved Dragvoll, hvor hun selv heller opplevde at studenter ved Dragvoll ga henne et klapp på skulderen og sa at hun var flink som studerte det hun gjorde. Didrik og Dagny som begge er førsteårsstudenter ved to ulike studier ved Dragvoll opplevde disse kommentarene i stor grad i festlige sammenhenger, mye fordi det er her man møter studenter fra andre studieretninger. «Æsj!» kunne Didrik få sendt etter seg etter å ha sagt hvor han studerer, mens Dagny oppga at slike kommentarer kommer hver eneste helg man er ute og møter andre. En kommentar som: «Hva skal du med det du studerer? Du blir jo ingenting!» var vanlig å få slengt etter seg om man hadde fortalt at man studerte sosiologi på Dragvoll. Daniel kunne oppleve å overhøre slike kommentarer på bussen på vei opp til Dragvoll, om det var studenter fra Gløshaugen som skulle opp dit. Det var kommentarer på hvordan ting så ut der oppe, rent fysisk. Alle slike kommentarer er med å lage grenser, det tydeliggjøres at det er en forskjell på oss og dere. Det er praktiske eksempler på at symbolske grenser lages (Lamont & Molnàr, 2002).

Dagnys reaksjon på disse negative kommentarene var å få forsterket sine allerede lagde fordommer om at gløsinger er arrogante, og med liten evne til å se det store samfunnsbilde. Dagny mener at gløsinger ikke klarer å se viktigheten av andre ting enn det de holder på med selv. Dette er likevel ikke noe som hun sier tilbake til de som sier nedlatende ting til henne først, da inntrykket og opplevelsene tilsier at dette har lite for seg. Dagny føler at hele denne rivaliseringen og kampen som finnes mellom Gløshaugen og Dragvoll utspiller seg gjennom at Gløshaugen slenger dritt i retning av Dragvoll, også har Dragvoll mer enn nok med å forsvare seg selv, uten å sende særlig med stikk tilbake i retning av gløsingene. Hennes opplevelse av dette forklares godt i sitatet under:

Jeg føler jo at Dragvoll har mer forståelse motsatt vei, og at det er vi som blir slengt all dritten på, også må vi forsvare det, men vi slenger ikke nødvendigvis så mye dritt tilbake, så kampen går litt på at det er gløs som skyller det over på oss, også må vi forsvare det. Men vi opprettholder ikke kampen selv egentlig (Dagny).

Som det vil komme frem videre i analysen skildres det et bilde hvor Gløshaugen er i fremsetet, og Dragvoll som på bakgrunn av dette blir litt annenrangs, og gjennom svar fra mine informanter føler seg noe sett ned på. Det kommer frem et inntrykk av at man er mindre prioritert fra NTNUs ledelse også, og at mye av ressursene sentrerer seg rundt Gløshaugen. Symbolske grenser som over tid har satt Gløshaugen over har skapt noen sosiale grenser som gir Dragvoll et mindre spillerom enn Gløshaugen da det kommer til muligheter for faglig utfoldelse. Grensene har laget et skille som fremmer aktiviteten på Gløshaugen som viktigere, og mer verdt å satse mye ressurser på (Løvgren & Orupabo, 2018, s. 203). Jeg spurte samtlige informanter om de hadde opplevd noen form for rivalisering mellom campusene blant ansatte og professorer ved NTNU, eller om dette kun eksisterte blant studentene. Svarene som kom dreide seg ikke nødvendigvis om rivalisering, men det var kun blant informantene på Dragvoll at de hadde hørt noe som helst snakk om det. På Gløshaugen hadde ingen av informantene hørt snakk eller stikk fra sine professorer i retning av Dragvoll. På Dragvoll kunne Daniel og Dagny fortelle om at professorer hadde i forelesningssituasjoner uttalt seg negativt i form av ressursfordelingen ved NTNU, og at de på Dragvoll måtte tenke mye nøyere gjennom hva de skulle bruke midlene på, mens på Gløshaugen var det mye mer romslig, og færre økonomiske begrensninger. Dina hadde hørt ansatte snakke rundt sammenslåingen av campusene. Der var det noen som tenkte at det kunne være spennende, mens andre syntes det var synd å måtte flytte ut av kjente omgivelser og kontorer til noe trangere og mer ukjent på Gløshaugen. Didrik som

er førsteårsstudent hadde ikke på nåværende tidspunkt hørt noe som helst i retning av Gløshaugen fra sine forelesere.

Uvitenheten

Gaute tror at fordommene, stereotypiene og rivaliseringen kommer av en uvitenhet rundt det som skjer på den motsatte campusen. Dette skaper en god grobunn for å lage seg fordommer sammen på campusen, som får status som «halvsannheter» fordi ingen faktisk går grundig til verks og faktisk sjekker opp i, hvordan ting faktisk står til. Daniel hadde en nokså lik oppfattelse som Gaute da det kom til denne uvitenheten, og at den lager gode rammer for fordommer og rivalisering:

Nei altså, fordommer er jo stort sett uvitenhet [...] det er lett at man får inntrykk av det særreste sære når man ikke går der selv. Så jeg tror nok det er denne her uvitenheten og at du ikke har kjennskap til det andre da. Ofte når man går på Gløs så blir man jo på Gløs ut studietiden, og motsatt på Dragvoll. Eeeeh, så jeg tror kanskje det er den, den at du ikke helt vet, og da tar du det litt på spissen. Du tar disse her særreste gløsingene, også sier du at dette her er gløfolk på en måte (Daniel).

Både det Daniel og Gaute poengterer er symptomer på et oppdelt samfunn. Hvor ulike grupper som inngår i det samme samfunnet har lite kontakt med hverandre. De ulike gruppene har lite omgang med hverandre, og det stokes ut ulik kurs for fremtidige jobber og oppgaver som ikke nødvendigvis legger opp til mye kommunikasjon på tvers av gruppene. Det er tegn på et samfunn, eller her, en spesifikk situasjon innenfor utdanning i et samfunn, som bærer preg av organisk solidaritet. Det er veldig oppdelt, og det dannes en kollektiv bevissthet gjennom blant annet anerkjennelsen av at andre grupper er adskilt fra deg, og den gruppen du er en del av (Johansen & Røsvik, 2020, s. 191). Dina tror også at uvitenheten som oppstår på grunn av de store ulikhetene mellom de to campusene er en årsak til rivalisering og fordommer. Det er såpass store forskjeller på aktiviteten som foregår på de to ulike campusene, og det kan være svært vanskelig for en ingeniørstudent å forstå seg på det som skjer på Dragvoll, og motsatt, vanskelig for en sosiologistudent å forstå hva aktiviteten på Gløshaugen egentlig handler om. Geir tror også at uvitenheten har mye å si for rivalisering og fordommer, og at mye av grunnen for uvitenheten igjen skyldes separeringen i form av to ulike campuser på to ulike steder i byen. Geir selv har et verv ved Studentersamfunnet, og har gjennom det kommet i kontakt med studenter fra Dragvoll. Han poengterer likevel at det er veldig mange som ikke møter så veldig

mange andre studenter, enn fra sitt eget campus. Dette på grunn av lite naturlig blanding, da det ikke er mange naturlige måter eller plasser å komme i kontakt med studenter på motsatt campus.

I tillegg til svarene fra informantene er også Tik Tok-snuttene fra aktualiseringskapittelet en tydelig indikator på at det råder en uvitenhet rundt den faktiske aktiviteten på Dragvoll og Gløshaugen, fra studenter som har tilhørighet til motsatt campus.

Fellesskap

En gjenganger i datamaterialet er fokuset på en fellesskapsfølelse, og at fordommer som en dragvulling har mot en gløsing i liten grad er funnet ut eller opp av enkeltindividet selv. Det er i samtaler med andre, som gjerne føres videre til flere og flere, over mange år, som totalt har skapt den oppfatningen gløsingene har av dragvullingene, og motsatt. Didrik legger vekt på at alle snakker med alle, og at sammen så skaper man det bilde man har av en student på Gløshaugen. Han er likevel nøye på å få frem at dette er en karakter som er blitt skapt, som trekker inn mange egenskaper sett i mange ulike personer, og sammen laget en oppfatning av den «typiske» gløsingene. Han har selv to kompiser fra sitt hjemsted som studerer på Gløshaugen, og disse to er veldig ulike på det sosiale plan, og har ikke nødvendigvis mange likhetstrekk med hverandre, utover det at de begge tilfeldigvis studerer ved Gløshaugen. Dette gir en kontrast til den kollektive bevisstheten som dominerer årsaksbeskrivelsene gitt av informantene, nemlig muligheten til å gi mening til verden rundt seg, gjennom interaksjon på individnivå (Simmel, 1950). Som er det Didrik beskriver ovenfor gjennom skildringen av sine to kompiser.

Dina var skråsikker på at disse fordommene og rivaliseringen har oppstått som et resultat av et fellesskap. Hun vet at dette ikke er noe hun hadde kommet opp med av seg selv, men at hun sitter med disse inntrykkene og oppfatningene gjennom at hun har blitt fortalt det av andre, og blitt påvirket. Geir kunne fortelle at han i utgangspunktet hadde laget seg, gjennom egne erfaringer på Studentersamfundet, et godt inntrykk av en typisk student på Dragvoll. Med fokus på at de gjerne fremstår som inkluderende og utadvendte i sosiale situasjoner. Han hadde likevel blitt påvirket i en negativ retning gjennom at «alle andre er så negative.» Geir ville aldri ha tenkt negativt om studenter ved Dragvoll, om det ikke var for at de rundt han hadde fordommer. Dette hadde ført til at han selv begynte å tenke at det sikkert stemmer. Geir tar på bakgrunn av det han sier del av det fellesskapet som eksisterer på Gløshaugen, og at han får samme oppfatninger og holdninger om hva som er gode, og hva som er mindre gode egenskaper i grupper (Tjora, 2018, s. 8).

Også tror jeg også at det skapes av et fellesskap sammen på Gløshaugen. Sammen kan man diskutere sånn «Jeg har en venninne.» «Ja, jeg har også en venninne!» Også blir det sånn (Greta).

Jeg vil absolutt tro at det er et fellesskap (som lager fordommer), sånn som det jeg sa i stedet om at jeg ble introdusert til dette i fadderuken, så det virker jo som at det har vært en evig kamp lenge (Dagny).

Greta og Dagny stiller seg bak sine medstudenter, som de to øvrige sitatene viser, og trekker frem at det er et fellesskap som er en viktig årsak til at fordommer og rivalisering mellom Dragvoll og Gløshaugen eksisterer. Greta fortalte at hun ikke opplevde denne rivaliseringen som en stor greie i sin studiehverdag. Hun var bevisst på at hun mest sannsynlig kom godt ut av dette som student ved Gløshaugen, og at studenter ved Dragvoll med stor sannsynlighet hadde mer på hjerte da det kom til denne tematikken, da mye av den negative stigmatiseringen gikk i retning av dem. Dagny følte på dette som Greta antydte. Hun opplevde ofte å måtte forsvare seg selv og sitt campus i møte med studenter fra Gløshaugen da de som regel påtok seg en overlegen og arrogant holdning da det kom frem hva hennes studieretning var. Hun sa også at de fordommene som var utbredt på Dragvoll gjennom et fellesskap hadde hun i stor grad fått bekreftet til å stemme, i egne møter med studenter fra Gløshaugen.

Et annet funn av datainnsamlingen som omhandler fellesskap er dette positive og samlende aspektet som en rivalisering mellom to grupperinger kan være. Som vi husker av teorikapitlet vil folk som er bundet av kollektiv bevissthet oppleve de samme godene og byrdene gitt av omgivelsene rundt seg, og sterke samhold kan skapes på dette (Durkheim, 1984, s. 230). Dette trekkes frem fra flere av informantene at det å ha noe felles «å stå mot» kan skape sterke relasjoner innad blant de du er på samme side som. Gaute trekker frem at mange på Gløshaugen har et felles behov for fordommer mot Dragvoll, da de mener at de har en vanskeligere og mer krevende studiehverdag, og at dette gir en felles følelse av at de er flinke. Her kan man også analysere utsagnet til å være en form for stigmamakt, hvor maktmidlet blir brukt for å forsvare egen posisjon, og holde en motpart nede (Link & Phelan, 2014, s. 24). Guro og Geir ville beskrive forholdet mellom Dragvoll og Gløshaugen som litt det samme som du ser mellom Norge og Sverige, eller den relasjonen man har til nabobygda. Man skaper et samlende fellesskap, ved å sammen ha en felles «fiende» man kan tulle med.

På Dragvoll ville ikke Dina si at en rivalisering er gøy, men at denne rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen er litt det som skaper hele identiteten til NTNU, og at den ikke vil

forsvinne, da mange opplever nettopp et fellesskap med de andre rundt seg gjennom denne kampen man har mot nabocampusen. Dagny fulgte opp sin medstudent på Dragvoll med følgende utsagn:

Også blir det veldig fellesskap med det også ikke sant. Det som jeg snakket om tidligere med at vi må forsvare oss, det blir jo en gruppe som går sammen om at dette må vi nedkjempe på en måte, mens de går motsatt vei om å slå ned oss på en måte. Sååå, i alt kaoset kommer det kanskje noe godt ut av det også (Dagny).

Faglige kollisjoner

Ja. Det ligger litt der ja tror jeg, mye av de fagene vi tar på gløs er jo ganske så analytisk eller sånne «fasitfag» mens Dragvoll er kanskje litt mer synsing, der skal man liksom synse litt mer da (Guro).

«Boundary work» eller grensearbeid som er begrepet utarbeidet av Michèle Lamont, skinner gjennom som beskrivende for hvordan mine informanter fra Gløshaugen skiller seg faglig fra de som studerer på Dragvoll. I Lamont sin studie av mannlige arbeidere i USA og Frankrike, kom det frem hvordan det å være hardtarbeidende, og å ha god arbeidsmoral var viktige egenskaper for disse arbeiderne, da de skulle skille seg fra andre i det sosiale hierarkiet (Lamont, 2000, ss. 2-20). Grensearbeid som begrep oppsto som et resultat av dette prosjektet, og det er et viktig verktøy, da mennesker skal forså seg selv, og når de skal skille seg selv fra andre (Lamont, 1992, s. 11). Sitatet fra Guro i starten av dette delkapittelet skiller kort, men godt hvordan hun plasserer fagene på Gløshaugen opp mot fagene på Dragvoll. Der hvor det jobbes analytisk mot et korrekt svar på Gløshaugen, vil studentene på Dragvoll synse seg imellom, men aldri på samme måte komme frem til et fasitsvar, som det går ann å være enige om. Guro er ikke alene om å ha denne oppfatningen av de faglige skillene mellom Dragvoll og Gløshaugen. Hennes medstudenter Gaute, Geir og Greta har alle den samme oppfatningen av at det faglige skillet er markant, og at det er en påvirkende årsak til at fordommene og rivaliseringen mellom de to campusene er slik som den er.

Gaute trekker frem dette med at Gløshaugen forsøker å oppnå resultater på spesifikke ting, mens på Dragvoll så debatteres og diskuteres det mye mer rundt åpne spørsmål uten noen fasit. Et inntrykk på bakgrunn av dette som Gaute hadde, var at kneiken for å komme i gang med arbeidet i et typisk «gløsfag» var større, da man kunne risikere å ikke skjønne noen verdens ting, om formlene eller matten generelt ble alt for vanskelig. Hans oppfatning var at du alltid

ville sitte i en forelesning på Dragvoll å skjønne noe. Ikke nødvendigvis full forståelse, men du ville ikke være helt blank, da det er åpne spørsmål som diskuteres. Han trodde likevel at det var utfordrende å bli «utlært» både i fag på Gløshaugen og på Dragvoll, bare at metodene man bruker er annerledes, og at veien kanskje er litt lettere i starten på Dragvoll enn det det er på Gløshaugen. Geir la også frem de store faglige forskjellene som en markant årsak til at det eksisterer fordommer mellom disse to studiestedene. Du er opptatt av og interessert i det du holder på med, og sammenligner deg selv og andre sin smartheit og dyktighet opp imot det du holder på med selv. Det blir derfor slik at det du måler kunnskap i på Gløshaugen, er hvor god du er i elektronikk, og det er det som har høy status, mens Geir antar at det er de som er gode til å reflektere som har den tilsvarende høye statusen på Dragvoll. Geir måtte også innrømme at han hadde en innebygd fordom om at han ikke helt skjønnte hvordan det var mulig å gjennomføre høyere utdanning om du ikke hadde kjennskap til R-matte. (Realfagsmatte fra videregående.) Og at han satte evnen til logisk og matematisk tenkning høyt da han skulle vurdere intelligensen og kunnskapsnivået hos andre. Dette får frem innvirkningen av organisk solidaritet i moderne samfunn som blir enda mer forsterket av adskilte universitetsområder med helt ulike kompetanse og fagfelt. Det oppstår som Durkheim påpekte en sterk arbeidsdeling, der større grupper innad i samfunn innehar spesifikk kompetanse, og utfører et spesifikt type arbeid, som skiller dem tydelig fra andre grupper. Som igjen skaper kollektiv bevissthet blant de gruppene som innehar samme kompetanse, og utvikler samme tankesett (Johansen & Røsvik, 2020, s. 191).

Bare fordi jeg er god til å gjøre matte betyr ikke det at jeg er god til å lese 15 bøker i statsvitenskap hver eneste uke [...] Det er forskjellig type kunnskap man skal tilegne seg, og alle er jo forskjellige der, men hvis vi skal tenke sånn rett frem da så er det at det er mer jobb, og vanskeligere å forstå på gløs, men ja. Men det er ikke sikkert det er sant (Greta)!

Greta antyder med sitatet ovenfor at hun også til noen grad viser tegn på hva organisk solidaritet gjør i et moderne samfunn, gjennom å trekke frem forskjellene mellom Dragvoll og Gløshaugen, og fremviser samtidig en kollektiv bevissthet med sine medstudenter fra Gløshaugen. Dette sitatet vektlegger dog ikke kun de rent faglige forskjellene mellom studiestedene, men også en indikasjon på at den kunnskapen som tilegnes på Gløshaugen er mer avansert enn den som læres på Dragvoll. Dette vil bli et viktig aspekt senere i analysen.

Også informantene fra Dragvoll var innom dette med faglige ulikheter som en mulig årsak for fordommer og rivalisering mellom Dragvoll og Gløshaugen. Forskjellen jevnt over var bare det

at den faglige identiteten til studentene på Dragvoll ikke kom like tydelig frem av samtale, som det gjorde med studentene på Gløshaugen. Informantene fra Gløshaugen snakket både fra eget ståsted, men også med en oppfatning av at dette gjaldt mange andre på Gløshaugen også, at det er en tydelig stolthet knyttet til fagdisiplinen deres, og deres tilhørighet til det tekniske. På Dragvoll kunne informantene fortelle at de hadde valgt sine respektive studier på bakgrunn av et interessevalg, men at identiteten rundt det å studere samfunnsfag eller geografi ikke var like sterk som det å studere teknisk og naturvitenskapelig. Fra Dragvolls side var påvirkningen av faglig ulikhet opp imot dette temaet at de ofte følte det var vanskelig å gjøre seg forstått, da de skulle fortelle en motpart fra Gløshaugen hva deres studie gikk ut på. En følelse av å måtte forsvare seg selv. Gaute forklarer avslutningsvis i dette delkapittelet godt hvordan oppfatningen av faglig identitet er ulik på Dragvoll og Gløshaugen. Han opplever at på Gløshaugen finner folk sammen nettopp på bakgrunn av deres felles interesse for faget, og at dette er et mye mer knyttende aspekt i relasjonsbyggingen på Gløshaugen enn på Dragvoll. Gattes inntrykk er at på Dragvoll finner folk sammen mest sannsynlig i regi av studiet, men fordi man generelt liker å henge sammen, ikke fordi fagene i seg selv knytter de sammen. I det minste ikke i like stor grad som på Gløshaugen.

Mulighetene som skaper stigmatisering

Under Dusken vektlegger i en artikkel fra 2022 den ulike graden av jobbmuligheter de ulike studiene ved NTNU har. Eller rettere sagt, utfordringene med å finne seg jobb etter endt studie, om du har studert ved Dragvoll. Ved Gløshaugen og diverse yrkesutdanninger ved Øya og Tunga vil du enkelt få jobb, gjerne før du avslutter studiet ditt. På Dragvoll derimot er mulighetene langt mindre, om du ikke studerer de mer yrkesrettede studiene, lektor og psykologi profesjon (Johnson, 2022). Johnson får frem poenget sitt i artikkelen, eksempelvis gjennom at ved den årlige karrieredagen som avholdes ved Dragvoll var det i 2022 tre profilerte personer som skulle komme og holde et foredrag for studentene på Dragvoll. Ironien var at ingen av disse menneskene hadde en utdanning eller bakgrunn som var knyttet til studier på Dragvoll, og at dette belyser litt utfordringene som finnes på Dragvoll da det gjelder yrkesmuligheter (Johnson, 2022). Dette vektlegges også i Under Dusken artikkelen fra aktualiseringskapittelet fra årets (2023) karrieredag på Dragvoll. Der kunne mediestudenter fra Dragvoll fortelle at de ikke følte at karrieredagen var tilrettelagt for dem og deres studie, og at de i etterkant av denne dagen ikke følte seg noe klokere på hva de skulle bli eller gjøre etter endt studie (Stokland, 2023). Dette kom også tydelig frem av svarene til mine informanter, dette

aspektet med jobbmuligheter, og typer jobber som er tilgjengelig etter endt studie på henholdsvis Dragvoll og Gløshaugen.

Denne køddingen har vi ikke vært så mye inne på, men den der at «haha går du på Dragvoll så går du på NAV» er jo en sånn vits som av og til går rundt (Gaute).

Fordi studiene på gløs er også veldig prioritert i arbeidsmarkedet og sånn, det er masse sånne karrieredager og sånn. Folk kommer og prøver og hente inn folk fra gløs i hytt og pine, men Dragvoll får liksom ikke det samme presset da (Geir).

Litt tilbake til hun jeg bor med som går statsvitenskap. Vi bodde i et kollektiv gjennom Sit. Og der var det bare hun som gikk på Dragvoll, og ellers bodde vi bare med folk som gikk på Gløs, og da var det en sånn running joke blant de vi bodde med som gikk på at alle de som gikk på Gløshaugen var i jobb med engang de var ute, mens hun skulle bli arbeidsløs, og utdanne seg til å bli arbeidsledig hehe (Greta).

Av sitatene ovenfor som alle er fra informanter på Gløshaugen, kommer det frem en tydelig pekepinn på deres oppfatning av jobbmulighetene som er knyttet til de ulike studiestedene. Dette er stigmatisering i sin enkleste form, som Goffman la det frem. Det er en oppfatning og forventning om at etter man har brukt tid og ressurser på å ta en utdanning, at man skal komme seg ut i yrkeslivet, hvor man både får en mulighet til å stå på egne ben, men også kan begynne å bidra til felleskapet og samfunnet gjennom bidrag i form av viktig kunnskap, men også gjennom det å betale skatt. Ved å ikke følge disse forventningene om å ta seg arbeid, bryter man med det som er forventet av deg, og det kan i kjølevannet av dette oppstå stigmatisering (Goffman, 1968, ss. 163-164). Om man tar på seg de metaforiske brillene kan det å studere på Dragvoll gi deg et «dragvollstempel» som indikerer at du avviker fra normer, og at du derfor oppfyller «kravene» for å bli stigmatisert, på samme måte som i det gamle Hellas, hvor man fysisk merket kroppene til de stigmatiserte, slik at det skulle være synlig for omverdenen (Goffman, 1968, s. 11).

Stigmatisering er som i avsnittet ovenfor en måte å gi en reaksjon på at noen ikke gjør slik som er forventet av en. Men det kan også brukes som et maktmiddel for å kontrollere andre, eller å opprettholde posisjoner slik som de er. Stigma man brukes for å regulere adferden til de gruppene man ønsker å kontrollere (Tyler, 2018, s. 751). Eller det kan brukes om man ønsker å presse andre fra deg, til deg, eller ned (Link & Phelan, 2014, s. 24). Disse aspektene ved stigmatisering vil bli relevant i neste delkapittel som heter «Gløs forsvarer sin posisjon.» For dette delkapittelet vises det likevel indikasjoner på at stigmatiseringen på bakgrunn av

yrkesmuligheter har nådd dragvollstudentene selv. Da de opplevde nettopp dette med usikkerhet rundt fremtiden og jobbmuligheter som noe forlegent med å studere på Dragvoll:

Det er jo litt i forhold til studieretningen. At på Gløshaugen så har du jo mye sånn arkitekter og ingeniører som vet akkurat hva de blir, eehh også kommer jeg og sier at jeg går på Dragvoll og da er det bare sånn [...] «Hva studerer du?» Også sier jeg sosiologi, også spør de hva jeg blir av det, og da må jeg bare sitte der og si at det vet jeg ikke, jeg blir ikke en som deg (gløsing) som studerer arkitektur og blir en arkitekt da (Dina).

Dina viser her til en forlegenhet angående hennes muligheter eller sikkerhet med tanke på jobb i fremtiden etter endt studie. Hun opplever det som forlegent og vanskelig å forklare mulighetene sine og relevansen av studiet sitt til en student fra Gløshaugen, som ikke har innsikten i hva fagfeltet hennes innebærer. Dinas medstudenter på Dragvoll, i form av Didrik og Dagny, som for øvrig begge er tidlig i sine respektive studieløp var selv bevisst dette med fremtidige jobbmuligheter, etter endt studie. Dagny reflekterte rundt hva som kunne være bakgrunnen for rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen, og trakk frem denne antatte jobbgarantien på Gløshaugen som en faktor for at de hever seg over, og føler seg bedre enn de som går på Dragvoll. Mens de garantert får seg jobb på Gløshaugen er utsiktene mer usikre for de på Dragvoll. Didrik trekker frem at de som studerer ingeniør og fysikk både får seg lettere jobb, men også bedre jobber enn de som studerer for eksempel historie. Guro var den informanten på Gløshaugen som ikke hadde noen formening om muligheter et studie gir i ettertid kunne spille inn på rivaliseringen og fordommene man opplever mens man er student. Blant informantene på Dragvoll var det Daniel som skilte seg noe ut. Han var enig med de andre om at jevnt over er mulighetene for jobb, og ikke minst «gode» jobber størst på Gløshaugen, men han selv som lektorstudent var ikke så bekymret for sine egne utsikter, som han var for andre på Dragvoll. Disse interne forskjellene på campusene vil bli et aspekt som plukkes opp i oppgavens diskusjonskapittel.

Gløshaugen forsvarer sin posisjon

Tall Studenttorget kom med i 2020 viser at det er arkitektur og medisinstudenter som bruker mest tid på sine studier hver uke, hvor snittet ligger mellom 43-48 timer. Helt i bunn av denne listen finner vi de fem studiene sosiologi, pedagogikk, språk, historie og filosofi. På alle disse studiene har studentene oppgitt at de bruker i snitt mindre enn 30 timer i uken totalt på studiet

sitt (Ertsås, 2020). Hvorfor noen jobber mindre med studiene sine enn andre, og om noen studier er reelt vanskeligere enn andre, kommer ikke frem av denne artikkelen, men det gir om ikke annet, enn indikasjon på hvor mye tid ulike studenter trenger å bruke på studiet sitt. Sammenhengen her som det er verdt å merke seg, er at de studiene som studentene bruker mest tid på er mer naturvitenskapelige studier, hvor arkitektur er et studie på Gløshaugen. På de fem studiene som studentene oppga å bruke minst tid på, er gjengangeren at dette er studier som holder til på Dragvoll. Denne sammenhengen kan ses opp mot svarene som informantene ga meg gjennom intervjuene, som indikerer at det er både mer arbeidsomt, og vanskeligere å studere på Gløshaugen, enn det er å studere på Dragvoll. Og at dette igjen kan brukes som argumenter for å forsvare de godene som studenter på Gløshaugen har og opplever, som ikke på samme måte tilfaller studentene på Dragvoll.

Guro var den av mine informanter som påpekte dette med ulik arbeidsmengde og vanskelighetsnivå i størst grad under samtalen. Det var hennes hovedpoenger, da hun skulle svare på alt fra fordommer til årsaker til hvorfor forholdet mellom Dragvoll og Gløshaugen er slik som det er.

Man tenker kanskje på dem som litt mindre seriøs, litt mindre og lettere arbeidsmengde, også tror jeg det finnes, eller at det er noen fag som man hvert fall som gløsing kan tenke at er litt sånn vissvassing (Guro).

Dette var mye godt tonen Guro hadde gjennom intervjuet. Det skal poengteres at hun ikke la veldig mye i denne rivaliseringen/relasjonen i utgangspunktet, og at dette var ting hun kunne fortelle meg at hun ikke ville ytret til en student fra Dragvoll helt uoppfordret. Guro var heller ikke alene om å fremme dette under samtalen. Geir sier at det er en utbredt tankegang om at det er enkelt å forstå fag på Dragvoll, og at dermed arbeidsmengden på Dragvoll blir lavere. En stereotypi eller fordom han også trakk frem i beskrivelsen av en dragvolling er at de er litt dumme, som fort henger sammen med vanskelighetsgraden på studiene og den tiden som må legges ned for å mestre det. Gaute hadde, som redegjort for tidligere i analysen, en oppfatning om at begge deler kan være utfordrende, men at det gjerne er vanskeligere å komme i gang med fag på Gløshaugen. Han var altså noe mer nyansert, men stilte seg også bak den felles oppfatningen som tilhører Gløshaugen, om at det er mer utfordrende å studere på Gløshaugen. Greta stiller seg bak sine medstudenter og hevder også at det er en større arbeidsmengde på Gløshaugen, og at fagene kan fremstå som noe lettere på Dragvoll, selv om det reflekteres både fra henne, og de andre om at det er ulike fagdisipliner som læres, og at det dermed er vanskelig å sammenligne de helt. Hun poengterer også det aspektet om at studenter på Gløshaugen er

sjalu på at studentene på Dragvoll har mere fritid enn dem, og på grunn av dette føler et behov for å heve seg over, og rakke ned på studenter på Dragvoll.

Gløsingene viser nok et eksempel på kollektiv bevissthet (Tjora, 2018, s. 8) i avsnittet ovenfor. Spørsmålene de svarer på her har ikke en direkte tilknytning til fellesskap, men gjennom synkrone svar viser de til en felles forståelse og oppfattelse av temaet, uten å ha snakket sammen på forhånd.

Det som også kan analyseres er de tydelige symbolske grensene som blir dratt mellom Gløshaugen og Dragvoll, i form av at Gløshaugen hever seg over Dragvoll gjennom at de jobber mer og har en mer utfordrende studiehverdag (Lamont & Molnår, 2002, ss. 167-168). Det kommer frem av intervjuene at det er en stor forskjell i ressurser og goder som tilegnes de ulike studentgruppene. Det være seg både bedriftspresentasjoner, hvor studentene på Gløshaugen blir påspandert middager og drikke, underholdning og foredrag, fra mulige fremtidige arbeidsgivere, mens dette ikke på samme måte tilbys studenter på Dragvoll. Daniel snakket ikke nødvendigvis om seg selv, men skildret et bilde av at det kan være litt tungt som dragvollstudent å sitte hjemme og være usikker på fremtiden, mens romkameraten som studerer på Gløshaugen er ute på bedriftspresentasjon med tre-retters middag og kan få seg jobb hos presentasjonsholderne om han eller hun ønsker det. Dette i tillegg til de fremstilte store forskjellene i arbeidsmuligheter samt ulik standard på utstyr og universitetsbygninger, viser data fra samtalene tydelige opplevde sosiale grenser mellom studentene på Dragvoll og Gløshaugen i form av ulike muligheter og ressurser (Lamont & Molnår, 2002, ss. 168-169).

Stigmamakt som ble redegjort for i teorikapittelet gjennom Link & Phelan (2014) viser hvordan stigmatisering kan brukes som maktmiddel for å kontrollere andre, og for å opprettholde maktstrukturer. Dette er likevel noe som ikke vanligvis gjøres på individnivå, men på makronivå i grupper, da det skåner de som utøver stigmamakten fra å selv oppleve negative reaksjoner gjennom å utøve stigmamakt mot andre (ss. 25-26). Dette, sammen med å rettferdiggjøre de sosiale grensene (ved å blant annet påpeke den store arbeidsmengden og poengtere at vanskelighetsgraden er høyere), gjennom de selvlagde symbolske grensene (Lamont & Molnår, 2002, s. 186) forsvaret Gløshaugen sin posisjon og sine rettigheter som muligens ikke går på bekostning av Dragvoll, men som hvert fall tilfaller dem i større grad enn deres naboer.

Det kommer også frem fra informantene på Dragvoll at denne bruken av stigmamakt og rettferdiggjøring av sosiale grenser har fungert til en viss grad. Denne analysen har allerede

vist, at studentene på Dragvoll synes det kan være vanskelig å snakke om sitt eget studie i møte med studenter fra Gløshaugen, da de føler seg mindre viktig eller sett ned på i slike situasjoner. Dagny uttalte seg gjennom intervjuet forholdsvis negativt i retning av både oppførsel, men også evnen til forståelse blant studenter ved Gløshaugen. Så om denne stigmamakten og den symbolske grensesettingen ikke hadde nådd inn til henne personlig, kunne hun fortelle en interessant historie om en medstudent fra hennes studie på Dragvoll som mente at det de holdt på med på Dragvoll var annenrangs, og at de faktisk var flinkere og bedre på Gløshaugen, og at de dermed bare måtte finne seg i de stikkene og forskjellsbehandlingen som fantes, da den var berettiget.

Historisk bakteppe

Skal man tro svarene som kom fra informantene, er det også historiske faktorer inne i bilde, som en mulig forklaringsårsak til den rivaliseringen vi ser mellom Dragvoll og Gløshaugen. De historiske faktorene som var gjengangere gjennom intervjuene var NTNUs egen historie, med mye fokus på det naturvitenskapelige, samt egne erfaringer som informantene hadde tatt med seg fra tidligere skolegang.

Det var en oppfatning som kom fra mange av informantene, uavhengig av hvilken campus de tilhørte, at det var mer prestisje og ansett som smartere, om man presterte godt i realfag. Sitatene nedfor viser eksempler på dette:

Typisk i skolen og sånn, på videregående, de smarte er de som er gode i matte, du blir ikke nødvendigvis kalt smart om du er god i samfunnsfag. Men du har enten generelt gode karakterer eller hvis du er liksom flink i matte og fysikk og sånn er du liksom smart da (Gaute).

Altså sånn mattefag, det har jo gått igjen siden jeg gikk på ungdomsskolen at det er høyna opp slik at om du er flink i matte da er du jævlig smart, er du flink i samfunnsfag eller historie, da er du ikke så smart, da er du bare flink til å lese liksom (Dina).

Når man velger å gå på gløs, eller hvert fall meg, men jeg antar at det gjelder mange flere, at man ikke er så fan av den måten da (samfunnsfaglig, drøftende tilnærming til fagfelt). Eller som jeg husker fra videregående, at sånne fag var ikke fag som jeg likte (Guro).

De andre informantene antydte også gjennom svarene sine at erfaringer fra videregående og ungdomsskole var med på å lage skiller i form av hva som var mest prestisje og prestere godt i, men også, som naturlig er, at det var her de lagde oppfatninger for seg selv om hva de syntes var viktig og spennende, og hva de kunne tenke seg å fordype seg mer i på universitetet. Guro, som er innehaver av det siste sitatet ovenfor, kunne fortelle at hun møtte mange likesinnede da hun begynte å studere på Gløshaugen. Det var lett for henne å skjønne at hun hadde møtt likesinnede, og at hun sammen med sine medstudenter, tenkte likt om mange ting. Dette er sterke signaler om at man deler en kollektiv bevissthet med andre (Tjora, 2018, s. 8). Det er også mulig å se disse funnene angående oppfatning av hvilke fag som er høy prestisje å gjøre det godt i på videregående og ungdomskolen, samt dannelsen av interessefelt gjennom disse skoleårene som starten på skapelsen av de symbolske grensene. Et gjentakende teoretisk perspektiv gjennom denne analysen. Det er klare trekk fra tidlig av, at man skiller fagene fra hverandre, og hvordan man presterer i for eksempel matematikk er en symbolsk grense som det har stor betydning hvilken side av du er på (Løvgren & Orupabo, 2018, s. 203).

Som nevnt helt i starten av dette delkapittelet er også NTNUs egen historie en mulig årsak til at relasjonen mellom Gløshaugen og Dragvoll er slik som den er. Gløshaugen hadde en stolt historie som tidligere NTH. NTH sto for Norges Tekniske Høyskole, og var Trondheims mest omfattende og prestisjetunge universitet i perioden fra 1910 og frem til 1996, da det ble en del av det vi nå kjenner som Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet, NTNU (Askheim, 2021).

Gjennom intervjuene kommer det tydelig frem at det legges vekt på historikken til NTNU, da rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen skal forstås og kartlegges. Alle bortsett fra en informant nevner denne overgangen fra NTH til NTNU, og det fokuset som har vært i Trondheim, historisk sett på naturvitenskapelige fag. Kun Didrik, som er førsteårsstudent på Dragvoll, var ikke innoen denne historiske biten, da samtalen ble gjennomført. De to utvalgte sitatene nedenfor fra Daniel og Dagny får frem dette på en god måte:

Jeg tror jo det har med at det er Norges Teknisk-naturvitenskapelige universitet, og da er det jo det som prioriteres, også er det jo Gløshaugen, eller gamle NTH, den retningen har jo vært eldst her da, så det har jo vært en tradisjon at det er naturvitenskapelig fokus på skoler i Trondheim, og da det ble universiteter så har den kulturen om at det

naturvitenskapelige i fokus fortsatt. Jeg tror nok det er den historiske biten da med tradisjoner som blir videreført (Daniel).

NTNU var jo tidligere NTH. Det har vært en teknisk industriell skole, mens det i senere tid har kommet samfunnsvitenskapelige fag. Så fokuset har jo ikke vært på Dragvoll og fagene her fra tidlig av, og har jo ikke blitt prioritert på samme måte. Så jeg tror nok at mye av rivaliseringen kommer av historikken der med tidligere NTH (Dagny).

Sitatene ovenfor viser, som de andre informantene også stiller seg bak, nemlig det at det har vært mange år hvor det har blitt bygget opp en sterk faglig identitet for det tekniske i Trondheim. Symbolske grenser om hva som tilhører det «originale» og hva som ikke er en del av dette, har fått lang tid til å sette seg i denne byen, skal man tro oppfatningene til informantene. Dette tar oss også på en fin måte videre til neste delkapittel, som har fått navnet «Hierarkiet.» Her handler det om status og makt, og årsakene til at det er blitt slik som det er blitt. Her vil det komme frem svar fra informantene som viser til at mange tiår med symbolske grenser har skapt sosiale grenser mellom disse utdanningsinstitusjonene, og at dette kan spille inn på den rivaliseringen som campusenes studenter opplever nå som studenter ved NTNU.

Hierarkiet

Alle informantene svarte uten unntak på spørsmålet om de kunne beskrive et makthierarki på NTNU med at det eksisterte, og at Gløshaugen er på topp. Det ble vektlagt ulike grunner til at hierarkiet gikk i favør Gløshaugen. Noen påpekte geografisk beliggenhet. Gløshaugen ligger sentralt i byen, mens Dragvoll er blitt plassert «oppe i lia» eller «på landet.» Men dette er naturligvis ikke alt. Dagny var en av informantene som poengterte at det kunne vært bra for omdømme til Dragvoll å bli flyttet mer sentrumsnært, men at dette ikke hadde vært noe viktig om det var Gløshaugen og deres studier som hadde holdt til på Dragvoll sin lokasjon:

Jeg tror at om Gløshaugen hadde vært her (på Dragvoll) så hadde det ikke vært noe snakk om det i det hele tatt. Men siden de har negative tankeganger mot oss så kan de bruke det som et argument i tillegg, og da har de enda en ting å ta oss på da (Dagny).

Didrik svarte på spørsmålet angående hierarki at det eksisterte, og at Gløshaugen befant seg på topp. Han poengterte ulike årsaker til dette, blant annet at Gløshaugen hadde flere studenter, og

at fasilitetene var bedre enn på Dragvoll. Didrik trakk også frem at linjene på Gløshaugen jevnt over hadde høyere snitt for inntak, og på grunn av dette hevet seg over studentene på Dragvoll. Sitatet fra Dagny og svarene fra Didrik indikerer det Tyler (2018) og Link & Phelan (2014) redegjør for gjennom at stigmatisering er et maktmiddel. Fra tidligere i analysen og delkapittelet «Gløshaugen forsvarer sin posisjon» kan også disse tingene ses på som en måte Gløshaugen hever seg over Dragvoll, og gjennom de forskjellene som eksisterer i form av symbolske grenser, rettferdiggjøre de sosiale grensene som finnes mellom de ulike universitetsområdene (Lamont & Molnár, 2002, ss. 168-169). Fordi det er nemlig disse sosiale grensene som trekkes frem som de største årsakene til at Gløshaugen troner øverst av dette studenthierarkiet i Trondheim, og som er den største kilden til fortvilelse og til dels misunnelse fra Dragvoll sin side. Daniel syntes ikke i utgangspunktet at det var så mye som var forlegent med det å studere på Dragvoll, men han hadde ikke hatt noe imot og følt seg litt mer prioritert til tider. Han synes både at fasilitetene er dårligere på Dragvoll, men også at lokasjonen ikke er like flott som den Gløshaugen har, og at dette indikerer litt fra øvre hold på NTNU også hvor deres fokus og prioriteringer ligger:

Jeg føler jo at det er Gløshaugen som står i sentrum. Altså, det er liksom Gløshaugen som er NTNU, Dragvoll er liksom plassert her oppe og spiller litt andrefiolin da. Også har jeg et lite sånn inntrykk av at NTNU også er med på å skape den, det er Gløshaugen som er først, det er Gløshaugen som er NTNU. Det er jo Norges Teknisk-naturvitenskaplige universitet. Og det er, det er Gløshaugen først også får Dragvoll komme litt sånn i andre linje, i forhold til penger, og plassering, og fokus og ja (Daniel).

Daniel vektlegger skjevheten i ressursfordelingen som en årsak til at Gløshaugen befinner seg over Dragvoll i hierarkiet, og at dette kan være en kilde til forlegenhet for han selv. Dina stiller seg bak det Daniel sier og vektlegger også Gløshaugen som øverst og Dragvoll som underlegne i dette hierarkiet. Hun beskriver dette bilde hvor du ser den majestetiske hovedbygningen på Gløshaugen rage over alt annet, med den store NTNU-logoen foran, og at det er dette som er NTNU, og at alt annet og alle andre campuser blir litt sirkende rundt.

Alle fire informanter fra Gløshaugen er enig med sine medstudenter på Dragvoll og setter seg selv og sitt campus Gløshaugen over Dragvoll i dette interne hierarkiet på NTNU. Det vektlegges også fra deres side dette som det allerede er skrevet et delkapittel om, nemlig de mulighetene som studiene gir i ettertid i form av jobb og muligens høy inntekt, men også den

store graden av ressurser og penger som tilegnes studiene deres og linjeforeningene som tilhører Gløshaugen.

Jeg tror det er litt NTNU sin prioritering også. De har jo lagt veldig mye penger inn i Gløs [...] Og måten NTNU på en måte snakker, når vi snakker om NTNU så snakker vi jo om Gløshaugen, vi snakker ikke om Dragvoll. Og det er jo kanskje det de har markedsført da. Eller det ligger mer penger her på en måte. Så jeg tror det er en stor del i det (Greta).

Både Gaute og Geir har samme oppfatning av pengefordeling som det sitatet til Greta viser ovenfor. De trekker frem at på Gløshaugen blir man til tider løpt etter med bedriftspresentasjoner, og spennende og kule arrangementer uten egenandel fra linjeforeningene sine, mens oppfatningen deres er at dette ikke blir tilbudt på samme måte til studentene på Dragvoll. Gaute kunne også fortelle om linjeforeninger som hadde så mye penger at de ikke ante hva de skulle bruke dem på, så da ble løsningen bare å arrangere en rekke fester hvor alt av mat og drikke var gratis for linjeforeningens deltakere. Han ville anslå at disse kveldene hvert fall kostet 20 000 kroner gangen. Gaute trakk også frem et arbeidsmarked som han ville beskrive som noe urettferdig, og at det gikk i overdrevent stor grad i favør av Gløshaugen. Han påpekte at det finnes brede kunnskaper både på Dragvoll og på Gløshaugen, men at arbeidsgivere kun tok utgangspunkt i en spesifikk form for formell utdanning, og at andre kvalifikasjoner som måtte finnes hos den enkelte søker ikke ble vurdert om du ikke hadde den riktige graden. Her beskrives gangen mellom symbolske grenser som er en måte å skille ulike studentgrupper fra hverandre, som igjen er med på å skape sosiale grenser som i dette tilfellet vil være ulike jobber det er mulig å få (Lamont & Molnàr, 2002, ss. 167-169). Så dette hierarkiet som finnes mellom Dragvoll og Gløshaugen, som alle åtte informanter er enige om at går i favør av Gløshaugen er eksempler på hvordan studenter kan bli påvirket av rivaliseringen som finnes mellom Dragvoll og Gløshaugen. Enda en påvirkning av denne rivaliseringen skal ses på i analysens siste delkapittel som har fått navnet «Dragvoll tuller selv / Går i forsvarsmodus.»

Dragvoll tuller selv / Går i forsvarsmodus

Informantene på Gløshaugen opplevde i stor grad at i deres møter med studenter fra Dragvoll så tullet også de selv med de fordommene som fantes om dem. Gaute snakket om en tidligere

kjæreste som gikk på Dragvoll og hun fortalte at de fordommene som de hadde mot studenter på Dragvoll angående det at de ikke får jobb var ting som også ble tullet med internt på Dragvoll. Geir fulgte opp med følgende erfaring:

Absolutt! Fordi det er så sykt mange studier på Gløshaugen som er sånn at man får jobb med engang, også har jeg inntrykket av at det er mange studier på Dragvoll som leder til, eller hvert fall det jeg har hørt fra de som studerer der som sier sånn «hva blir du når du har studert?» også er de sånn «arbeidsløse!» (Geir).

Geir hadde gjennom at dragvollinger tullet med denne utfordringen rundt jobbsituasjon selv, fått et inntrykk av at de nettopp gjør dette. Greta hadde de samme erfaringene med at dragvollinger selv tullet med at de ikke kom til å komme seg ut i jobb etter endt studie, og at dette var noe hun først og fremst hørte fra studenter på Dragvoll, og at det var en viktig grunn til at det har blitt et tema på Gløshaugen også. En annen ting som Greta opplevde hyppig var at studenter ved Dragvoll tullet selv med at de la inn få timer på studiet sitt, og gjerne tullet med henne om at hun brukt alt for mye tid på studiet sitt, og at det fantes andre ting i livet enn bare studering. En av hennes venninner pleier å si med en litt tullede tone at hun aldri leser etter lunsj, fordi det er ikke mer å gjøre så sent på dagen. Guro, som var den informant som ikke nevnte noe særlig rundt dette med arbeidsmuligheter etter endt studie som en mulig årsak for rivalisering mellom Dragvoll og Gløshaugen hadde heller flere erfaringer med dette at studenter på Dragvoll la færre timer enn det de gjorde på studiene sine. Hun opplevde gjennom sin deltagelse i studentfotballen at det kom frem at studenter på Dragvoll brukte mindre tid enn det de gjorde på studiene sine. Det mente Guro at det burde være lov å hakke litt på dem for. Hun påpekte at dette var ment godhjertet fra hennes side, og hun håpet jo at det ble oppfattet som godhjertet også.

I aktualiseringen ble en filmvitenskapsstudent trukket frem. Han hadde store usikkerheter rundt fremtiden sin, og hva han skulle bruke utdanningen sin til. På spørsmål om hva han skulle bli etter utdanningen sin svarte han gjerne med en ironisk tone «arbeidsledig!» Studenten fortvilte litt for seg selv, da han ikke tullet like mye som det utad kunne virke som (Isdal, 2023).

All denne tullingen på egen bekostning fra Dragvollstudentene kan indikere at de er forlegne over dette, og at de foretrekker å tulle med dette selv, istedenfor at studentene på Gløshaugen skal kunne «ta dem» på det først. Det antyder at Link & Phelans (2014) stigmamakt har hatt sin innvirkning på dragvollingene, og at de tar eierskap til sin posisjon som under i

studenthierarkiet, da dette føles bedre enn at andre skal kunne presse dem ned selv. Om denne tullingen som blir bedrevet kan gå litt mot sin hensikt, og heller kaste mer bensin på bålet vil jeg ta opp i diskusjonskapittelet.

Mine informanter fra Dragvoll sa ikke direkte at de tullet med disse fordommene selv, men heller det at de følte at de måtte forsvare seg selv og sin verdi, i møte med kritiske gløsingere. Både Dagny og Dina ytret et slit i form av at de alltid følte at de måtte forsvare seg selv, og at de følte seg mindre viktig i situasjoner hvor de diskuterte hva de studerte med en person eller gruppe som studerte noe naturvitenskapelig på Gløshaugen. Det var symbolske grenser som var svært vanskelig å bryte gjennom, som gjorde til at spesielt Dagny opplevde studenter på Gløshaugen, og kanskje i hovedsak mannlige studenter som trangsynte og lite mottakelig for et litt bredere verdensbilde enn det spesifikke feltet som de interesserte seg for.

Denne skjevheten i denne relasjonen hadde også medført at Gaute, som hadde studert i Trondheim i mange år hadde blitt bevisst på hva han sa i ulike situasjoner for å ikke såre eller trække noen på tærne. Han mente selv at dette bare var ment som humor, men hadde opplevd og hørt at andre kunne ta dette ille opp, og derfor hadde blitt bevisst på dette. Både han og Geir mente også at studentene på Dragvoll tullet for lite med de tilbake. De syntes at dette kunne være en fin greie, men da måtte begge parter ta del i det for at det skulle bli morsomt.

Det skulle ideelt sett vært mere tulling og fordommer som gikk i vår retning også mente Geir, men at der det lå nå, og som egentlig er beskrivende for dette hierarkiet og forholdet som vi ser mellom disse to studiestedene så er det Gløshaugen som tuller med Dragvoll fordi de er dumme, jobber lite og ikke får seg jobb, mens tilbake så mener kun dragvollingene at gløsingene er overlegne og arrogante, og det er det som er deres «argumenter.»

Jeg tror definitivt at Gløshaugen er over Dragvoll. Ikke at vi er over Dragvoll, men i den kringelen her, fordi i det hatet som er mellom dem er det sånn at mange på gløs føler seg litt sånn over dem på grunn av matte og sånn, og ser litt ned på Dragvoll, og jeg føler at de på Dragvoll ikke returnerer det, med å være sånn «Å! Vi studerer også noe høyt og bra!» Det er mer bare et hat mot at folk på gløs føler seg så overlegen og prippen, så jeg tror det har blitt litt sånn at Dragvoll peker sånn «Dere må ikke tro dere er bedre enn oss» og gløs som svarer «vi er bedre enn dere» så føler jeg det er mer etablert i den kringelen at Gløshaugen er litt bedre. Ja (Geir).

Diskusjon

Reitan gjorde funn etter sitt masterarbeid i 2016 som viste et studenthierarki hvor Gløshaugen var på topp over Dragvoll. Mye gjennom NTNUs profil som naturvitenskapelig, og at det fremsto som at mange av NTNUs prestisjestudier holdt til på Gløshaugen. Studier som blant annet hadde gode muligheter og nærhet til arbeidsmarkedet etter endt utdanning (Reitan, 2016, s. 133). Sanna, som også ble trukket frem i oppgavens aktualisering forsker på denne tematikken, på bakgrunn av den kommende campussammenslåingen. Hennes doktorgradsarbeid er ikke ferdig, men noen av hennes funn er blitt publisert i en artikkel i universitetsavisa, som viser at studentene på Gløshaugen føler seg prioritert fra NTNUs side, gjennom ressurser som tilegnes deres studier og linjeforeninger. Det kommer også frem at det eksisterer sterke faglige identiteter tilhørende dette å studere på Dragvoll eller Gløshaugen, og at ikke disse nødvendigvis kommer til å forsvinne selv etter sammenslåingen (Hanger, 2022). Dette med sammenslåingen spurte jeg også mine informanter om, og er noe som jeg vil plukke opp i diskusjonen. Funnene til Sanna og Reitan er i stor grad overlappende med de jeg har gjort gjennom dette arbeidet. Det finnes likevel nyanser til disse funnene lagt frem i analysen som jeg ønsker å ta opp i dette diskusjonskapittelet.

Interne forskjeller

Som det kommer frem av datamaterialet har analysen lagt stor vekt på det teoretiske perspektivet symbolske grenser som er blitt dannet som et skille mellom Dragvoll og Gløshaugen. Dette stemmer da det fra informantene kommer tydelig frem at de opplever klare skiller mellom utdanningsstedene i form av blant annet store sprike i faglig innhold, interesseområder, holdning til studiets verdi og videre muligheter. Det datamaterialet imidlertid også viser er at det finnes interne forskjeller, grupperinger og til dels rivaliseringer innad på både Dragvoll og Gløshaugen. Som vil nyansere funnene fra analysen noe.

Guro som i utgangspunktet ikke la så mye annet i rivaliseringen mellom campusene enn at de på Dragvoll studerte færre timer enn det de gjorde på Gløshaugen, hadde på bakgrunn av dette laget seg et inntrykk av at de på Gløshaugen både studerte mer seriøst, men også en del vanskeligere ting enn på Dragvoll. Det som kom frem av etterpraten jeg hadde med Guro, var at det fantes også interne konflikter og rivaliseringer på Gløshaugen. Hennes studiemiljø hadde fordommer spesielt mot en annen linje som het Indøk, kort for Industriell økonomi og teknologiledelse. Guro indikerte at studentene på dette studiet fremsto som litt overlegne og

blærete. Det er et interessant poeng at oppfatningen av dette studie på en litt mindre skala er sammenlignbart med det som var gjengangeren blant informantene på Dragvoll sin oppfatning av hvordan folk på Gløshaugen var. Så de symbolske grensene som Lamont og Molnàr (2002, ss. 167-169) redegjorde for og som har blitt sentral i beskrivelsen av rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen, også eksisterer i noen grad innad på de ulike campusen. Det Guro trekker frem om dette spesifikke studiet øker i betydning ved at Gaute er innom det samme. Han sa at det i en periode tidlig i studietiden hans var en greie det å rope nedlatende ting i retning av de som gikk på Indøk. Noe han mente var ment som tull, men at det muligens kunne komme av litt sjalusi. Gaute kom dermed også inn på denne interne rivaliseringen på Gløshaugen. Disse eksemplene er med på å nyansere funnene fra analysen, som til dels skaper et bilde av at alle på Gløshaugen står sammen, og at Dragvoll er den eneste «fienden.» Så svart/hvitt er nok ikke det virkelige bildet.

Om man også skal trekke inn et eksempel på dette fra Dragvoll, kan vi se til lektorstudent Daniel. Han ga uttrykk for at på Dragvoll er det vanskelig å få seg jobb etter man ender utdanningen. Han tok likevel avstand fra denne ytringen selv, da han gikk lektorutdanning, hadde en profesjon, og på bakgrunn av dette så det som svært sannsynlig at han kom til å få seg jobb uten store problemer etter endt utdanning. Her lager Daniel et bilde av at symbolske grenser også eksisterer internt på Dragvoll, og at disse igjen kan vises i faktiske sosiale grenser i form av at enkelte vil stille sterkere i jobbsøking i ettertid enn andre medstudenter fra andre studium. For å videre lage en nyanse til det som kom frem i analysen om at det er så mye enklere å komme seg i jobb på Gløshaugen enn det det er på Dragvoll, er nok engang Guro et eksempel. Hun gikk selv et svært teoretisk studium, hvor det var forskerjobber som var målet, men at det var begrenset med slike stillinger på arbeidsmarkedet. Hun beskrev min utdanning, lektorutdanningen, som mer yrkesrettet, og minst like egnet til å få seg jobb som det hennes studie var. Det alle disse interne forskjellene i dette delkapittelet antyder er at det er ikke to steile fronter på Dragvoll og Gløshaugen som står mot hverandre, slik som analysen til noen grad får funnene til å fremstå som. Det er åpenbart mye fordommer og rivalisering mellom disse utdanningsstedene. Dette kommer frem av informantene, gjengitt i analysen, men det er mer nyansert, og det er flere andre faktorer i det store bildet som peker i ulike retninger. Durkheims begrep kollektiv bevissthet om hvem som er innenfor og hvem som er utenfor (1984) bidrar til å forstå hvordan studenter skiller mellom Dragvoll og Gløshaugen, men det er nok lett å argumentere for at denne bevisstheten grupperer seg sterkere enkelte plasser internt på samme campus.

Overdreven selvstigmatisering?

Det var et eget kapittel i analysen som tok for seg dette aspektet rundt at studentene på Dragvoll tuller mye selv rundt de fordømmene som eksisterer om dem. Blant annet dette med at de studerer mindre, og at de ikke nødvendigvis får seg jobb etter endt studie, slik som det kan virke som at studentene på Gløshaugen får. Det ble argumentert for i analysen at denne selvironien som Dragvoll fremviser kan være et resultat av den stigmatiseringen de har opplevd i årevis som annenrangs i studenthierarkiet som informantene skildrer. De har avviket fra de sosiale normene som er forventet av dem, som Goffman trekker frem som en kilde til stigmatisering (Goffman, 1968, s. 174). De studerer mindre enn ett fulltidsstudium tilsier at man skal studere, og de tar seg ikke jobber i ettertid, som er en forventning etter man har brukt tid og ressurser på å skaffe seg den kompetansen som et studium gir deg. Studentene på Gløshaugen har brukt disse tingene som eksempler på hvorfor de er bedre enn studentene på Dragvoll, og rettfærdiggjort mulighetene sine gjennom nettopp disse aspektene. De har brukt stigmamakt mot Dragvoll for å holde de nede, og opprettholde seg selv på toppen (Link & Phelan, 2014, s. 24).

Det er nok noe i dette, at man har følt seg annenrangs gjennom studietiden, og derfor føler et behov for å ta eierskap til egne fordommer. Da analysen på den ene siden la frem bilde av en gjeng som prøvde å forsvare seg selv mot alle fordømmene som kom i deres retning, vil denne diskusjonen på den andre siden diskutere litt om dette kan virke litt mot sin hensikt. Av intervjuene kommer det frem eksempler på at studentene på Gløshaugen sier hyggelige og positive ting om studentene på Dragvoll også. Gaute brukte på et tidspunkt lang tid i svaret sitt da han reflekterte rundt om han syntes at dragvollinger var mer svevende, og hadde mindre fot i det virkelige liv enn det de hadde på Gløshaugen. Det mente han ikke, og at dette i så fall var et like stort «problem» på Gløshaugen. Geir trakk frem at studenter på Dragvoll er utadvendte, sosiale, og reflekterte. Dette i større grad enn han oppfattet studentene på Gløshaugen som. Greta sa at kunnskapene som ble tillært på Dragvoll var veldig viktige og samfunnsnyttige, som de ikke fikk noen innsikt i på Gløshaugen.

Det kommer, som avsnittet ovenfor viser, fine bemerkelser om studenter på Dragvoll fra flere av informantene fra Gløshaugen. Det er derfor ikke sikkert det er nødvendig for studentene ved Dragvoll å snakke seg ned så mye som studentene på Gløshaugen har inntrykket av at de gjør. De kunne heller stått på hardere for å fremme de gode sidene, som funn fra samtalene allerede viser at Gløshaugen vet om, og er enige i. Det kunne fremstå som at Geir fikk fordømmene om at studentene ved Dragvoll ikke fikk seg jobb etter studiet fra studenter på Dragvoll selv, da han spurte folk fra Dragvoll i forbindelse med vervet sitt ved Studentersamfundet om hva de

ble da de var ferdige å studere. Guro fikk høre av fotballvenninner at de studerte veldig få timer, mens Greta fikk høre av en venninne at hun aldri studerte etter lunsj. Dette blir sagt, men er ingen garanti for at disse ordene gjenspeiler virkeligheten. Men dragvollingene selv er med på å bygge opp under fordommene som allerede eksisterer, ved å spille med på de selv. Det er antageligvis en forsvarsmekanisme, men det kan hende at det fungerer mot sin hensikt.

Denne selvironien kan også være med på å skape et inntrykk for studentene ved Gløshaugen om at dette ikke er noe som påvirker studentene på Dragvoll negativt på noen måte. Det oppfattes som at dette bare er gøy, og at alle er med på det. Gaute og Greta viste begge til konkrete eksempler gjennom samtalene som viste at de hadde blitt overrasket og bevisste på at disse fordommene og stereotypiene som de trodde var mest ment for gøy og som Dragvollstudentene også var med på, kanskje ikke var så gøy likevel. Dette inntrykket om at alle var med på det hadde kommet gjennom at begge parter ofte lo med på ting som ble sagt.

Sammenslåingen

Analysen og intervjuene baserer seg på situasjonen mellom Dragvoll og Gløshaugen slik som den er nå, med to separerte campuser på to ulike steder i Trondheim by. Da det nå er veldig aktuelt, og fastbestemt at campussammenslåingen går videre som planlagt (NTNU, 2023) var det naturlig at jeg stilte alle informantene et spørsmål om hva de tenkte rundt den kommende campussammenslåingen. Campussammenslåingen var i utgangspunktet ikke grunnen for at jeg valgte dette temaet, men da det er såpass relevant nå, og muligens en stor faktor for et endret forhold mellom Dragvoll og Gløshaugen, var det på sin plass å gi den oppmerksomhet både i intervjuguiden, og her i diskusjonen. Hvordan kan de teoretiske perspektivene rundt symbolske og sosiale grenser, stigmatisering og kollektiv bevissthet, som er sentrale for å forstå dagens forhold mellom Dragvoll og Gløshaugen eventuelt endre seg nå når disse to utdanningsstedene skal inn under samme tak?

Fra mange av informantene kommer det frem meninger som antyder at det er positivt at man velger å samle Dragvoll og Gløshaugen på en campus. Som et eget delkapittel i analysen tar for seg, er en sterk årsak for rivaliseringen som finnes mellom Dragvoll og Gløshaugen knyttet til dette med uvitenhet. En uvitenhet som oppstår ved at man ikke kjenner til hverandre i noen særlig grad, og at det er svært begrenset med kontakt eller naturlige steder å få kontakt med studenter på den motsatte campusen. Greta og Dagny trakk frem begge to at det kunne være bra for fordommene og rivaliseringen som finnes om man fikk litt større innblikk i hva som foregår

på de andre linjene, og at dette kunne virke dempende på den situasjonen man har nå. Didrik trodde at ting ville blitt mer normalisert om man fikk se tettere hva andre studenter faktisk gjorde i studiehverdagen. Daniel trodde det kunne bli fint med et felles miljø på NTNU som alle kunne stå samme om. Og at dette kunne virke samlende, og muligens viske ut noen av de forskjellene og fordommene som har oppstått, som har vært en stor faktor for den rivaliseringen som eksisterer i dag.

Svarene i avsnittet ovenfor indikerer at en sammenslåing mellom disse to campusene kan være positivt, og ha en samlende effekt på NTNU. Det kan oppstå en endring i den kollektive bevisstheten, der det ikke lenger gjøres så stor forskjell på Dragvoll og Gløshaugen, men hvor alle parter vil være en felles enhet, NTNU Trondheim. De symbolske grensene kan også på bakgrunn av dette bli flyttet slik at de inkluderer alle studentene på samme side av grensen, og at den ikke lenger vil bli trukket som en strek i midten av NTNUs studentmasse. Det er likevel svar fra informantene som indikerer at en sammenslåing ikke nødvendigvis vil være utelukkende positivt. De teoretiske perspektivene som er brukt for å støtte opp rundt forklaringene til at forholdet mellom Dragvoll og Gløshaugen er sånn som det er i dag, vil muligens ha forklaringskraft også etter sammenslåingen.

Greta trakk frem at om man så at studenter fra tidligere Dragvoll dro hjem tidlig fra universitetet hver dag, mens de som tilhørte Gløshaugen ble sittende igjen å slite til langt på kveld, så kunne disse fordommene om at studentene fra Dragvoll bare studerte lette ting, og ikke var hardtarbeidende bare øke i intensitet. Guro nevnte de samme tingene, og var jevnt over negativ til sammenslåingen. Hun var redd for at det skulle bli trangt om plassen, og at det kunne skape mye bitterhet og frustrasjon, som bare kunne øke fordommene og stigmatiseringen i retning av tidligere Dragvollstudenter. Dette ville føre til mer bensin på bålet, og enda mer aktiv bruk av stigmatisering i retning dragvollingene som gløsingene ville bruke for å forsvare sin posisjon på toppen av hierarkiet, som i dette scenarioet ville bestå også etter samlingen. Guro trakk frem poenget om at hun allerede nå hadde lite kjennskap til andre linjer enn sin egen på Gløshaugen, og at det ikke betydde at hun ville få mer innblikk i hva disse nye studiene gikk ut på bare fordi de var lokalisert nærmere. Avslutningsvis luftet Dagny en bekymring om at studentene på Gløshaugen ikke ville være nok imøtekommende etter en sammenslåing. Og at fordommene og arrogansen som hun snakket mye om gjennom intervjuet ville fortsette som før, bare i enda større grad. Stigmamakten sto altså i stor fare for å øke i intensitet i Dagnys øyne.

Andre forskjeller

Analysen skaper, som allerede diskutert i denne diskusjonen, et relativt svart/hvitt bilde av hva denne rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen skyldes, hvordan den kommer til syne, og hvordan den påvirker studentene. Det er blitt drøftet at det er interne forskjeller på de to ulike campusene, og at hele dette bildet er mer komplekst. Dette siste delkapittelet i denne diskusjonen vil ta opp noen eksempler på andre forskjeller som informantene har nevnt gjennom samtalene, som vil være med på å nyansere analysen ytterligere og gi et riktigst mulig bilde av dette fenomenet.

En gjenganger fra datamaterialet var at det var flere direkteopplevelser av denne rivaliseringen fra de unge informantene (de som var tidlig i studieløpet sitt.) De som mest av alle kunne fortelle at de var vant med å få stygge eller nedlatende kommentarer slengt etter seg på for eksempel byen var Dagny og Didrik. De kunne oppleve og få høre negativt ladede ytringer i sin retning både nå og da om de kom i kontakt med studenter fra Gløshaugen, og det kom opp spørsmål om deres studiested. Så direkte eksempler på symbolsk interaksjonisme, som var at du legger mening til omgivelsene og verden rundt deg gjennom direkte kontakt med individer på mikronivå (Mead, 1998, s. 17). Det kan derfor virke som det er en tendens til at direkte stygge kommentarer som sendes til andre studenter som du ikke kjenner fra før, først og fremst skjer blant studenter som er tidlig i løpet sitt, og at dette avtar noe etter hvert som man kommer seg lenger ut i løpet, og muligens får andre perspektiver på ting, eller rett og slett bare modnes noe. De eldre informantene la mer vekt på at det snakkes om disse fordommene internt, og at man tuller med venner eller folk man vet av fra før, men at man ikke har for vane å krenke fremmede studenter på bakgrunn av deres campustilhørighet.

Gaute og Geir som begge hadde verv som ikke var direkte tilknyttet Gløshaugen, men som koblet dem sammen med studenter fra hele NTNU, hadde en oppfatning av at de muligens ikke var de mest fordomsfulle, da de kjente studenter fra Dragvoll og hadde gjennom egne observasjoner og sosial interaksjon sett at studentene på Dragvoll kunne være både utadvendte, reflekterte og smarte. De trodde at de som ikke kom seg så mye bort fra Gløshaugen og som ikke hadde kontakt med så mange andre enn de som de studerte med selv, var mer fordomsfulle, og hadde en sterkere følelse av rivalisering mot Dragvoll enn det de selv hadde.

Det kom også frem noen indikasjoner fra noen av informantene om at denne rivaliseringen var sterkere hos mannlige studenter enn hos kvinnelige. Disse sammenhengene var dog ikke så tydelige, men det var enkelte informanter som holdt frem menn som mer delaktig i denne rivaliseringen. Dagny som hadde mange personlige erfaringer med negativitet fra gløsing

trakk frem at det stort sett var gutter som kom med disse stikkene, og at de ofte kunne fremstå som mer fordomsfulle enn det jentene hun møtte var. Daniel trakk også frem denne rivaliseringen som en smule mer mannsdominert. Han trodde at menn på Dragvoll muligens hadde mere negative holdninger mot gløsingere enn det de kvinnelige studentene på Dragvoll hadde. Argumentene for dette var at menn er veldig i mindretall på Dragvoll, og ved å føle seg som en minoritet på campusen kunne få sterkere fordommer for de som hadde fordommer mot dem selv i utgangspunktet. Gaute nevnte også dette med mannlig dominans, og prøvde å forklare dette med at han trodde at menn var mer tullete av natur, og ikke tenkte like mye konsekvenser av det de sa til andre som det kanskje kvinner gjør.

Konklusjon

Dette arbeidet har vært en krevende og omfattende jobb. Krevende og omfattende på den måten at det har vært en stor datainnsamlingsprosess som på godt og vondt har gitt meg masse muligheter da det skulle analyseres og diskuteres. Det var aldri mulig å få med seg alt det som ble sagt fra informantene i det ferdige produktet, men jeg har gjennom hele arbeidsprosessen etterstrebet å fremstille det mest riktige bilde av det som har blitt sagt opp imot de forskningsspørsmålene jeg ønsket å finne svar på. I denne konklusjonen vil jeg plukke opp de viktigste punktene fra analysen og diskusjonen, og på bakgrunn av dette gi så velargumenterte svar som mulig på problemstillingene.

Min hovedproblemstilling var: *Hva er årsaken til rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen?* Og to underproblemstillinger som oppsto på bakgrunn av den informasjonen som kom fra intervjuene: *Hvordan kommer rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen til uttrykk?* Og: *Hvilke konsekvenser har rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen for studentene ved NTNU?*

Som analysen og diskusjonen viser er det ikke en enkelt årsak til hvorfor forholdet og herunder rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen er slik som den er. Det er mer komplekst, og det er mange ulike faktorer som sammen skaper denne rivaliseringen. Det er viktig å presisere før denne konklusjonen går videre at på bakgrunn av kun åtte dybdeintervjuer, som er et relativt lite datagrunnlag, vil det være umulig å komme med noen fasiter på disse spørsmålene. Det vil ikke la seg gjøre når hele denne populasjonen består av ca 20 000 studenter. Det denne oppgaven likevel kan gjøre er å gi noen indikasjoner på hvor skoen trykker, og gi et godt utgangspunkt for videre forskning. Årsakene for rivaliseringen kan blant annet på bakgrunn av mitt datagrunnlag forklares gjennom de teoretiske perspektivene kollektiv bevissthet, symbolske og sosiale grenser, stigmatisering og sosial interaksjonisme. Disse teoretiske perspektivene viser seg gjentatte ganger gjennom analysen og diskusjon å kunne ha god forklaringskraft på de svarene som informantene ga meg.

Det pekes fra informantene blant annet på dette med ulike faglige identiteter som en mulig årsak til rivalisering mellom Dragvoll og Gløshaugen. Det skapes tydelige grenser om hva som skjer på Dragvoll og hva som skjer på Gløshaugen, og at det er tydelig å merke hvilken side av denne grensen man er på (Lamont & Molnàr, 2002, ss. 167-169). En annen viktig årsak som er gjentakende i denne masteroppgaven er den uvitenheten som finnes på tvers av campusene, da

det er lite kontakt mellom dem. Det oppstår en kollektiv bevissthet med de du har rundt deg, som ikke deles med andre grupperinger (Durkheim, 1984, s. 230). Det skapes også en organisk solidaritet gjennom dette at det er så separerte institusjoner, med så tydelig avgrenset kompetanse og arbeidsområde, som lager klare skiller på hva som er Dragvoll og hva som er Gløshaugen (Johansen & Røsvik, 2020, s. 191). Det skildres også et bilde av et hierarki som er dominert av Gløshaugen, som setter Dragvoll annenrangs. Dette er en tydelig indikasjon på hvordan denne rivaliseringen påvirker studentene ved disse campusene, da dette naturligvis ikke står nedskrevet noe sted, men alle åtte informanter sitter med den samme oppfatningen om dette. Gløshaugen viser et ønske om å heve seg over Dragvoll, og forsvare sin plass øverst i hierarkiet. Dette for å blant annet rettferdiggjøre de godene og store ressursene som tilegnes deres studier og linjeforeninger. Dette er sosiale grenser i form av nettopp disse ressursene og mulighetene som studier på Gløshaugen gir. Disse forsvares blant annet gjennom de symbolske grensene som ytringer i form av at det er mer arbeidsomt og vanskelig å studere emner ved Gløshaugen enn ved Dragvoll, som denne oppgaven eksempelvis har trukket frem (Lamont & Molnár, 2002, ss. 167-169). Informanter på Dragvoll kunne fortelle at gløsingene blant annet hevet seg over ved å se ned på dem i form av at studiene deres var lette, mindre viktige, og at de ikke jobbet like hardt som de på Gløshaugen gjorde. Dette er et eksempel på hvordan denne rivaliseringen kommer til uttrykk. Gjennom stigmamakt, som i all hovedsak går fra Gløshaugen på bekostning av Dragvoll. Hvor en part bruker stigmatisering som et maktmiddel for å kontrollere og holde en annen part nede (Link & Phelan, 2014, s. 24). Dette hadde skapt den konsekvensen at studentene på Dragvoll var blitt påvirket av dette på en slik måte, at flere av informantene kunne fortelle at de var litt forlegne over å fortelle at de studerte ved Dragvoll, i samtaler med studenter fra Gløshaugen. Mye av denne forlegenheten handlet om at det er blitt laget et inntrykk på NTNU om at studentene på Dragvoll ikke får seg jobb etter utdanningen, mens studentene på Gløshaugen får seg jobb fort, og er svært attraktive på arbeidsmarkedet. En siste viktig årsak fra analysen som bør nevnes er fellesskapsaspektet. Dette med at man får en kollektiv bevissthet med de man har rundt seg. Det oppstår en enighet om hvordan verden er som gruppe. Dette har blitt gjenfortalt i mange tiår ved NTNU, så også dette med historisk bakgrunn er en viktig årsak til rivaliseringen og et tegn på hvordan den kommer til syne.

Diskusjonen var viktig for å nyansere analysen noe. Her kom det frem at det er interne forskjeller på campusene, og at ikke nødvendigvis all rivaliseringen går mellom disse to plassene, men at noe også holder seg internt på Dragvoll og Gløshaugen. Et resultat av langvarig stigmatisering hadde medført at det er blitt kultur på Dragvoll for å tulle med fordømmene om

seg selv. Dette kan det argumenteres for at er en forsvarsmekanisme, men at det kan virke litt mot sin hensikt, og at det kan være med på å bygge opp fordommene for de på Gløshaugen, og at de kan begynne å legge enda mer i dem, enn det de egentlig gjør. Dette er ikke mine egne meninger, men slik jeg har tolket datamaterialet. Diskusjonens siste delkapittel drøftet på bakgrunn av datamaterialet om det var ulike grupper som var verre på dette med rivalisering og fordommer enn andre. Her kom det frem blant annet at studentene tidlig i studieløpet opplevde mere nedlatende kommentarer enn de sent i studiet, og at menn og generelt studenter som ikke møtte mye andre studenter enn de på egen linje, kunne være mere fordomsfulle.

Videre forskning

Videre kunne det vært interessant å sett mer på disse aller siste tingene som ble nevnt i konklusjonen, nemlig om det er ulike grupper som er mer fordomsfulle enn andre, og om det er grupper som kan bli mer påvirket enn andre av denne rivaliseringen. Det vil også være naturlig å fortsette denne forskningen etter at campussammenslåingen er gjennomført, for å se hvordan utviklingen ble, og om informantene mine fikk rett både i det positive, men også de litt mer usikre og negative sidene rundt sammenslåingen. Rent metodestrategisk kunne videre forskning med hell inneholdt for eksempel en spørreundersøkelse som kunne blitt sendt ut til så mange studenter på Dragvoll og Gløshaugen som mulig, som kunne gitt et litt bredere inntrykk av situasjonen, enn det åtte enkeltpersoner kan gjøre. Oppgavens analyse og diskusjon går også ut relativt bredt, med mange ulike aspekter. Denne oppgaven kan være en innledning for et arbeid som eventuelt skulle ønske å gå litt mer i dybden på noen av faktorene denne oppgaven belyser.

Bibliografi

- Askheim, S. (2021, august 13.). *snl.no*. Hentet fra Norges tekniske høyskole:
https://snl.no/Norges_tekniske_h%C3%B8gskole
- Atkinson, P. (2015). *For Ethnography*. London: SAGE Publications.
- Durkheim, E. (1984). *The Division of Labour in Society*. New York: THE FREE PRESS.
- Ertsås, O. (2020, februar 13.). *studenttorget.no*. Hentet fra Disse studentene bruker minst og mest tid på studiene:
<https://studenttorget.no/index.php?show=22&expand=22,3796&artikkelid=20086>
- Goffman, E. (1968). *Stigma - Notes on the management of spoiled identity*. New Jersey: Prentice-Hall inc.
- Hammersley, M. (2017). Interview data: a qualified defence against the radical critique. *Qualitative Research*, ss. 173-186.
- Hanger, M. R. (2022, november 30.). *universitetsavisa.no*. Hentet fra «Det er et sosialt skille mellom studentene på Dragvoll og de på Gløshaugen»:
<https://www.universitetsavisa.no/campus-campusprosjektet-dragvoll/det-er-et-sosialt-skille-mellom-studentene-pa-dragvoll-og-de-pa-gloshaugen/372226>
- Isdal, H. T. (2023, februar 19.). *underdusken.no*. Hentet fra God dag, Gløshaugen:
<https://underdusken.no/dragvoll-gloshaugen-ntnu/god-dag-gloshaugen/310582?fbclid=IwAR3Xb0-dGbjD-p9rrOhrNk9xZozKiFraiC5GusjyclZdyXHTVURQiRSnJP8>
- Johansen, N. B., & Røsvik, K. (2020). Durkheim: Ikke glemt 100 år etter sin død. *Norsk sosiologisk tidsskrift*, 190-196.
- Johnson, J. E. (2022, februar 22.). *underdusken.no*. Hentet fra En karriereløs dag på Dragvoll:
<https://underdusken.no/dragvoll/en-karrierelos-dag-pa-dragvoll/300096>
- Lamont, M. (1992). *Money, Morals and Manners: The Culture of the French and American Upper-middle class*. Chicago: University of Chicago Press.
- Lamont, M., & Molnár, V. (2002). The study of boundaries in the social sciences. *Annual Review of Sociology*, ss. 167-195.
- Lamont, M. (2000). *The dignity of working men: morality and the boundaries of race, class, and immigration*. New York: Harvard University Press.
- Link, B. G., & Phelan, J. (2014). Stigma power. *Social science & medicine*, ss. 24-32.
- Løvgren, M., & Orupabo, J. (2018). En sosiologi om symbolske grenser. *Norsk sosiologisk tidsskrift*, ss. 203-207.
- Mead, G. H. (1998). *Å ta andres perspektiv - Grunnlag for sosialisering og identitet George Herbert Mead i utvalg*. Abstrakt forlag AS.
- Normannsen, S. W. (2016, august 19.). *universitetsavisa.no*. Hentet fra Cecilie Dahl Rian skrev master om kulturkløften ved NTNU:

- <https://www.universitetsavisa.no/campus/cecilie-dahl-rian-skrev-master-om-kulturkloften-ved-ntnu/159408>
- NTNU. (2022). *ntnu.no*. Hentet fra Hva er campussamling?: <https://www.ntnu.no/campusutvikling/hva-er-campussamling->
- NTNU. (2023). *Campusar ved NTNU*. Hentet fra ntnu.no: <https://www.ntnu.no/campuser>
- NTNU. (2023, mars 6.). *ntnu.no*. Hentet fra Styret går videre med campussamling: <https://www.ntnu.no/nyheter/styret-gar-videre-med-campussamling/>
- NTNU. (2023). *ntnu.no*. Hentet fra Ekspert i team: <https://www.ntnu.no/eit>
- ntnu_samfunn. (2022, oktober 20.). *tiktok.com*. Hentet fra https://www.tiktok.com/@ntnu_samfunn/video/7156491350219689222?q=G1%C3%B8singer%20n%C3%A5r%20de%20husker%20de%20har%20innlevering&t=1678442887452
- ntnuteknologi. (2022, september 30.). *tiktok.com*. Hentet fra <https://www.tiktok.com/@ntnuteknologi/video/7149162605691555078?q=G1%C3%B8singer%20n%C3%A5r%20de%20husker%20de%20har%20innlevering&t=1678442887452>
- Reitan, C. D. (2016, august). Hentet fra Synlige og usynlige identiteter ved NTNU: En analyse av faglige identiteter i det semiotiske landskapet på Gløshaugen og Dragvoll.
- Ringdal, K. (2018). *Enhet og mangfold - Samfunnsvitenskapelig forskning og kvantitativ metode*. Oslo: Fagbokforlaget.
- Simmel, G. (1950). *The Sociology of Georg Simmel*. New York: THE FREE PRESS.
- Statistisk sentralbyrå . (2021, august 12.). *Dette er de største studiestedene i Norge*. Hentet fra [ssb.no: https://www.ssb.no/utdanning/hoyere-utdanning/statistikk/studenter-i-universitets-og-hogskoleutdanning/artikler/dette-er-de-storste-studiestedene-i-norge](https://www.ssb.no/utdanning/hoyere-utdanning/statistikk/studenter-i-universitets-og-hogskoleutdanning/artikler/dette-er-de-storste-studiestedene-i-norge)
- Stokland, J. (2023, februar 11.). *underdusken.no*. Hentet fra Karrieredag for noen på Dragvoll: <https://underdusken.no/karrieredagen/karrieredag-for-noen-pa-dragvoll/311042>
- Svendsen, L. H. (2022, mars 3.). *snl.no*. Hentet fra semiotikk: <https://snl.no/semiotikk>
- Tjora, A. (2017). *Kvalitative forskningsmetoder i praksis (3. utg.)*. Oslo: Gyldendal Norsk Forlag AS.
- Tjora, A. (2018). *Hva er felleskap*. Oslo : Univeritetsforlaget.
- Tjora, A. (2018b). *Viten skapt - kvalitativ analyse og teoriutvikling*. Oslo: Cappelen damm akademisk.
- Trøndelag fylkeskommune. (2018, august 24.). *Faktafredag: Antall studenter ved campusene i Trøndelag*. Hentet fra [trondelagfylke.no: https://www.trondelagfylke.no/vare-tjenester/plan-og-areal/kart-statistikk-og-analyse/nyhetsarkiv-kart-og-statistikk/faktafredag-antall-studenter-ved-campusene-i-trondelag/](https://www.trondelagfylke.no/vare-tjenester/plan-og-areal/kart-statistikk-og-analyse/nyhetsarkiv-kart-og-statistikk/faktafredag-antall-studenter-ved-campusene-i-trondelag/)

Tyler, I. (2018). Resituating Erving Goffman: From Stigma Power to Black Power. *The Sociological Review Monographs* , ss. 744-765.

Vedlegg

Intervjuguide

Intervjuguide master Dragvoll/Gløshaugen

Oppvarming:

Hvor gammel er du?

Hvor lenge har du studert?

Hva studerer du, og hvorfor studerer du dette?

Er du fra Trondheim, eller er du en tilflyttende student?

Generelt

Hvilke ulike campuser kjenner du til fra NTNU Trondheim?

Kan du si noe om hvilke studieretninger vi finner på de ulike campusene?

Kjenner du studenter på andre campus enn det du selv studerer på, i så fall hvor og hvordan kjenner du de?

Hvordan vil du beskrive en typisk dragvolling?

Hvordan vil du beskrive en typisk gløsing?

Rivalisering

Hvordan vil du overordnet beskrive forholdet mellom Dragvoll og Gløshaugen?

Hvordan ble du først kjent med rivaliseringen mellom Dragvoll og Gløshaugen?

Hva tenker du er bakgrunnen for denne rivaliseringen?

Hvordan kommer denne rivaliseringen til syne i ditt liv og hverdag? (hvor mye, plasser ol.)

Har du eksempler på at denne rivaliseringen eksisterer blant professorer og andre ansatte ved NTNU, og ikke bare blant studenter?

Stigmatisering

Om noen, hvilke fordommer opplever du å høre om ditt eget campus?

Har du eksempler på ting med ditt eget campus som gjør deg forlegen eller som du opplever som stigmatiserende i møte med det andre campusen eller samfunnet for øvrig?

Om noen, hvilke fordommer har du mot den andre campusen?

Hvor kommer disse fordommene fra? (Fra deg selv, fra felleskapet, osv.)

Er det enkelte grupper på din campus du opplever som mer fordomsfulle enn andre ovenfor den andre campusen? (Kjønn, lengde på studietid, ulike studier?)

Hva skyldes disse fordommene du og dine medstudenter har ovenfor den andre campusen?

Kan du beskrive hvordan du opplever makthierarkiet mellom Dragvoll og Gløshaugen?

Hvilke bakenforliggende årsaker klarer du å se for dette hierarkiet? (historiske ol.)

Hvordan opplever du og blir påvirket av stigmatiseringen som går på tvers av campusene?

Avrundning

Hvor mye av det vi har snakket om til nå vil du kategorisere som reelt nedlatende holdninger ovenfor hverandre, og hvor mye må legges på vennskapelig rivalisering mellom medstudenter?

Tror du din oppfatning av forrige spørsmål er gjengangeren for hele din campus, eller finnes det studenter med andre holdninger til fenomenet?

Kan du fortelle litt om dine tanker og holdninger rundt å få Dragvoll og Gløshaugen sammenslått på Gløshaugen i en stor campus?

Til slutt: Er det noe innenfor dette temaet som du synes det er viktig eller interessant som du ikke har fått sagt under samtalen vår?

Informasjonsskriv

Invitasjon til å delta i forskingsprosjektet «Rivalisering og stigmatisering mellom Dragvoll og Gløshaugen»

Mitt navn er Endre Nyeng, og jeg søker informanter som vil delta i forskingsprosjektet «Rivalisering og stigmatisering mellom Dragvoll og Gløshaugen».

Målet med prosjektet er å få ny kunnskap om holdninger som finnes på tvers av NTNUs to største campus. Intervju kan være ansikt til ansikt eller egnet digital plattform.

Jeg ønsker å snakke med studenter fra campusene Dragvoll og Gløshaugen. For å sikre et så bredt datagrunnlag som mulig ønsker jeg å snakke med både menn og kvinner, som er tidlig og sent i sitt studieløp.

Kunnskapen fra prosjektet skal brukes i min masteroppgave som skrives ved Institutt for sosiologi og statsvitenskap, NTNU Trondheim.

Instituttet er ansvarlig for behandlingen av opplysninger. Bare prosjektleder (Endre Nyeng) vil ha tilgang til personidentifiserende data (slik som navn). Ingen personidentifiserende data vil bli brukt i publisering av oppgaven. Meninger og erfaringer fra intervju og samtaler vil bli formidlet som anonyme synspunkt og deltagerne vil ikke kunne gjenkjennes i publikasjonen. Jeg ønsker å ta lydopptak av samtalen, dette for å sikre at jeg noterer rett informasjon fra samtalen. Alle lydopptak vil bli slettet innen prosjektslutt 6.6.23. Etter dette tidspunktet vil også eventuelle andre personopplysninger være anonymiserte og intervju/informasjon fra samtalen vil kun oppbevares i anonymisert form.

Det er frivillig å delta, og du kan trekke deg fra studien så lenge den pågår uten å måtte oppgi grunn og uten negative konsekvenser for deg. Deltageren har og rett til innsyn i, retting og sletting av personopplysninger om seg selv så lenge disse er lagret, og til å få kopi av data som du har bidratt med i prosjektet (inkludert kopi av transkriberinger av samtalen). Ta kontakt med prosjektleder dersom noe av dette er aktuelt.

Du har og rett til å sende klage til Datatilsynet om behandlingen av personopplysninger. Personvernombud for NTNU er Thomas Helgesen; telefon: 93079038 e-post: thomas.helgesen@ntnu.no

Prosjektet er godkjent av Norsk senter for forskningsdata.

Veileder for denne masteroppgaven er Mariann Villa. e-post: mariann.villa@ntnu.no

Med vennlig hilsen

Endre Nyeng, prosjektleder

Institutt for sosiologi og statsvitenskap, NTNU, Trondheim

mobil: 90 29 27 25 e-post: endrenyeng@gmail.com

